

THOREGON

18

Perry Rhodan 1817

S u s a n Schwartz
GAZKARŠTÍ VÁLEČNÍCI

Přeložil Jiří Podbrdský

Gazkarové mají za úkol být válečníky. Gazkarové potírají nepřátele a zaujímají postavení, jež jim připravili Neezové.

Neezové jsou průzkumníci a stále hledají nové světy. Ty světy, které ob stojí v první prověrce, Neezové pak obsadí a provádějí měření. Pokud jsou výsledky pozitivní a jsou nalezeni vhodní rezonanční dárce (dodavatelé, poskytovatelé), je úkolem Gazkarů ochraňovat tyto světy a ne-

milosrdně bojovat proti jakémukoli protivníkovi.

Když Neezové ukončí průzkum a Gazkarové zajistí určitý svět, pokračují v jejich práci Alazarové. Vyladují rezonanční základ a zajišťují, aby vše postupovalo, jak má.

A když jsou splněny všechny tyto úkoly, nastává čas pro Eloundary. Ti jsou často označováni za Svaté a vozí s sebou látku, zvanou vivoc. Dokonce i Alazarové se zmiňují o Eloun-

darech jen velmi zřídka. Jsou úplně jiní než ostatní - tak cizí, a také vysoko nadřazení všem ostatním.

Neustálá přítomnost Gazkarů na obsazené planetě je nutná, aby nebyla ohrožena svatá věc.

Každý Gazkar si je vědom svého významu. Každý Gazkar má své místo v soudržném, pevně organizovaném společenství svého národa; kdyby z něj vypadl, zůstala by po něm mezera, jež by se nedala zacelit.

Gazkar v plné síle nosí na hlavě jakousi korunu se sedmnácti hroty. Musí stále znovu dokazovat své schopnosti. Když nastane správný čas a on se osvědčí, může být povýšen o jeden stupeň tím, že mu ubyde jeden hrot a Gazkar se stává vzorem mladším Gazkarům.

•••

Gemba opouštěl Amkrir poprvé. Dosáhl příslušného věku a byl povolán na palubu ZYKK-A. Protože to byla první jeho plavba a měl ještě sedmnáct hrotů, měl také nejnižší hodnost a musel každému ustoupit. Věděl ale, že i on plní důležitou úlohu v organizaci, přestože má nejnižší postavení. Žádný Gazkar neusiloval o moc - byl povyšován za zásluhy získané časem, kterých si Gazkarové velmi vážili a které prospívaly Neezům, Alazarům a konec konců také Eloundarům.

Gemba bylo vlastně zkratkové slovo a všichni ho tak oslovovali. Nebylo to jméno - žádný Gazkar ne-

měl vlastní jméno, jen jeho zkrácenou formu, kterou na sebe všichni volali. Gemba byl vlastně zkrácený kód Gem-Ba-Am-Kor-Vech-Tol. Z tohoto kódu se dalo vyrozumět, kdy a kde se nějaký Gazkar narodil, k jakému kmeni patří nebo jaký má rezonanční status. Gemba se narodil na Amkriru, planetě rezonujících Vecharů v galaxii Tolkandir.

Nyní byla jednotka z Amkriru po^o volána k určitému systému v nové galaxii a Gemba se ocitl poprvé na palubě válečné lodi v sestavě plavidel ZYKK, která nesla označení ZYKK-A. Její velitel měl pouze dvanáct hrotů a měl natolik vysokou hodnost, že sloužil za vzor všem ostatním Gazkarům na palubě.

Krátce po odletu oznámil velitel všem, do jaké akce jednotka na palubách ZYKK vlastně jde. Neezové již před časem objevili dosud neznámou, velkou a slibnou - protože poměrně řídkou osídlenou - galaxii, na jejímž okraji rychle vypátrali několik systémů, obývaných nejrůznějšími inteligentními bytostmi. Zkoumali je a testovali, aby zjistili, nakolik se hodí jako rezonanční dárce. Národy to byly velmi cizí a Neezové i nadále prováděli sondáž a skenování.

Nyní nastal čas pro gazkarský sbor lodí ZYKK. Měl doletět do udaného slunečního systému, aby zajistil svět, který vybrali Neezové.

Velitel neznal žádná jména, ale to pro Gazkary vůbec nic neznamenovalo. Stejně tak jim bylo lhostejné, kde

se nachází nová galaxie a jak se jí říká. Ani sám velitel patrně neznal o mnoho víc, než pouze souřadnice tohoto systému.

Úkol Gazkarů byl stále stejný a nic jiného je ani nezajímalo. A proto se také nikdo z nich na nic nevyptával. Ani Gemba ne. Rozčilení, kterému podlehl, když byl povolán na palubu lodi a pevně se zařadil do společenství, už pominulo.

Dobu, po kterou letěli, trávil Gemba uloženými úkony a poslechem gazkarských pouček, linoucích se ustavičně z palubního rozhlasu. Nebylo nic krásnějšího než vědět, kam našinec patří a co musí dělat. Gemba byl naprosto vyrovnaný - stejně jako všichni ostatní Gazkarové.

•••

Válečné lodi ZYKK dorazily do cizí galaxie a znovu se po dlouhé době ozval velitel ZYKK- A. Sdělil všem, že sluneční systém, který jim byl přidělen, se už nachází velmi blízko. Nedá se prý počítat s příliš velkým odporem, ačkoli mnohé národy této galaxie již umí létat do kosmu. Jak se zdá, každý národ se stará sám o sebe a podle neezských zpráv se údajně mezi sebou dokonce *přou*.

Něco takového si Gazkarové nedovedli představit. U nich prostě neexistovalo, že by byli nesvorní. Na druhé straně se ale nikdy nedalo mluvit o tom, že by se třeba jen nepatrně sblížili s Neezy nebo Alazary, natož s Eloundary; to bylo něco stej-

ně nepředstavitelného jako Gazkar, žijící mimo pospolitost. Gazkarové spolupracovali. Každý plnil svůj úkol pro čest a slávu svého národa, v tom spatřoval smysl a štěstí svého života.

Zpráva o hádkách mezi inteligentními bytostmi však Gazkary znepokojila jen krátce, za okamžik už na to nemysleli. Cizí národy pro ně neznamenalý vůbec nic - buď to byli dobří rezonanční dárci, nebo nepřátelé, jestliže se bránili okupaci svého světa. Pokud se nebránili, ať už z jakýchkoli důvodů, tím to bylo lepší.

Sestava lodí ZYKK měla zaujmout postavení v tomto slunečním systému a hlídat, aby se tu nečekaně neobjevily cizí kosmické lodi, zatímco Neezové budou připravovat rezonanční základ pro Alazary. Byl to snadný úkol, jak velitel několikrát zdůraznil. Od chvíle, kdy objevili galaxii, narazili na nepatrný odpor, a tento sluneční systém nebyl výjimkou. Museli být vděční za štěstí, jež jim mělo přinést velkou budoucnost a slávu.

Gemba se stejně jako ostatní cítil nanejvýš uvolněně. Sice nebyl tak zkušený jako oni, protože letěl do akce poprvé, ale to nehrálo žádnou významnou roli. Byl Gazkar, válečník, stejně cenný a vycvičený jako kdokoli jiný na palubě.

A pak se stalo cosi zcela nečekaného...

•••

Lod' sebou mocně zaškubala, jako kdyby narazila do neprostupné stěny. Gazkarové padali jeden přes druhého a zbraně vylétly z držáků. Poplašné systémy reagovaly okamžitě, zatímco otřesená loď byla opět naváděna na předchozí kurz.

„Co to bylo?“ zvolal Gemba, který ještě nikdy neletěl ve vesmírné lodi.

„Útok,“ řekl mu jeho soused, který měl na koruně čtrnáct hrotů. Byl to velitel oddílu, k němuž patřil i Gemba. To byl pro Gembu signál, aby se vyzbrojil a připravil na boj. Na nic se neptal. Žádného Gazkara nezajímalo, odkud útok přišel, kdo útočí a jak je možné, že se protivníkovi podařilo zasáhnout loď. Kdyby to bylo nutné, dostal by příslušné informace.

Útok znamenal, že nepřítel je na blízku a má v úmyslu bojovat všemi prostředky. Důležité bylo pouze jedno — nastal čas, kdy je třeba vrhnout se do boje.

Nebylo vůbec jednoduché orientovat se v nastalém zmatku. Loď sebou házela a škubala sem a tam, a Gemba měl dojem, že to není obvyklé. Všiml si, že zneklidněli také výše postavení Gazkarové.

„Kdy půjdeme do akce?“ zeptal se nahlas.

„Až přijde čas,“ zněla okamžitá odpověď.

„Raději si zkontroluj, jestli máš kompletní výzbroj, může to přijít hodně rychle,“ řekl mu další výše postavený Gazkar. „Povede nás velitel.“

Gemba ho ihned poslechl a postavil se na své místo poblíž výstupové komory, připraven k opuštění lodi, jakmile přistane. Zakrátko stáli všichni válečníci jednotky ZYKK-A ve vyrovnané řadě a mlčky čekali na povel. Stáli tak těsně vedle sebe, že vytvořili jednolitou ocelově modrou masu, z níž trčely jen zbraně určené pro boj zblízka i na dálku.

Konečně se ohlásil velitel. Sdělil, že pohotovost nelze zrušit, neboť protivníkův zásah byl závažnější, než se původně zdálo. ZYKK-A se bezmocně převalovala a řítila se k obydlené planetě, kterou měli Gazkarové zajišťovat.

Loď prý není schopna sama odpovědět na útok, ale není v žádném případě v bezprostředním nebezpečí. Ostatní plavidla sestavy ZYKK se okamžitě vrhla na nepřitele a vzplála kosmická bitva.

Velitel neuvedl kdo je protivníkem, ani s kolika loděmi bojuje, nebo zda má na oběžné dráze podpůrnou strážní stanici. Řekl válečníkům pouze, že nepřítel nemá nejmenší šanci. Nemůže prý vyslat volání o pomoc, neboť záření Neezů nejenže maximálně působí na budoucí rezonanční dárce, ale také ruší vlastní techniku. Pravděpodobnost, že by po bitvě došlo k dalším útokům, se beztak blíží k nule.

Přesto je třeba počítat se vším; konec konců je možné, že tento systém je pravidelně sledován a ostatní zpozorní, když nedostanou žádnou odpověď na radiogramy. Gazkarové

se musejí v každém případě postarat o bezpečí Neezů a nesmí polevit v ostrážitosti, třebaže se jim zdá, že budou mít s bytostmi žijícími v této galaxii snadnou práci.

Gemba byl rozrušen na nejvyšší míru. Poprvé se dostane do styku s nepřítelem, a hned při své první akci! Téměř mu vadilo, že všechno jde tak hladce, nicméně chování výše postavených válečníků mu jasně ukázalo, že jakákoli nedbalost by mohla být zhoubná. Žádný Gazkar se nemohl ukolébávat sebejistým pocitem absolutní nadřazenosti, i když by byl oprávněný. Dokonce ani zkušení válečníci nedávali najevo vítězoslavnou radost, když velitel ukončil své hlášení.

„; Válka nikdy nekončila, i když se zdálo, že nepřítel je poražen. Vždycky se našel někdo, kdo proklouzl výzvědnou sítí Neezů a zdráhal se stát

členem společenství. Válečníci považovali tyto protivníky za bandu vyvrženců, a i když jimi pohrdali, neztracovali je úplně, protože mohli posloužit jako vhodný rezonanční materiál.

Těžce zasažená ZYKK-A se během bitvy oddělila od ostatních lodí a klesala rotujíc kolem své osy k planetě, na které měl Gemba spolu s ostatními válečníky sloužit. Velitel se snažil vytěžit z nastalé situace maximum a přistát někde poblíž pachové sítě, rozprostřené Neezy.

Ukázalo se však, že je to neřešitelný úkol, neboť sestup do atmosféry

byl příliš rychlý. Beztak značně zesláblé ochranné štíty se hroutily jeden po druhém. Začal hořet vnější plášť lodi, a žářem, rychle se šířícím vnitřkem lodi, se nenávratně poškozovaly zbylé, ještě funkční systémy.

Válečníky to házelo sem a tam a promíchávali se čím dál víc, zatímco velitel postupně ztrácel kontrolu nad havarovaným plavidlem. Už nedokázal udržet kurz a zbývalo mu jediné - nouzově přistát. A bylo jedno kde. ZYKK-A prolétla nad neezskou sítí a klesala do husté bažinaté džungle táhnoucí se od obzoru k obzoru, která zatím ještě nebyla prozkoumána.

Gemba vycítil, jak jsou jeho druzi vzrušení. Toto vzrušení se zakrátko přeneslo i na něj, třebaže mu nebyl schopen porozumět. Byl příliš nezkušený, než aby si uvědomoval vážnost situace; chápal jen, že se Gazkarové v této chvíli nechovají jako protřelí válečníci, že podlehli panické existenční hrůze.

Soustředil se proto intenzivně na výše postavené druhy, jejichž hlasy se chvěly rozčilením. Postupně mu svítalo, proč tolik bzučí. Třebaže se velitel už nehlásil, válečníci poznali, že je čeká nouzové přistání bůhví kde. Vyjdou z něj sice v nejlepším případě živí, rozhodně však beze cti. A to bylo to nejhorší, co se mohlo nějakému Gazkarovi přihodit.

Když Gemba viděl, jak válečníci náhle opouštějí vyrovnané řady, odbíhají do hangáru vedle výstupové komory a po cestě začínají rozbalovat

vat záchranná pouzdra, zareagoval okamžitě.

Rozběhl se za ostatními, otevřel soupravu pro přežití, vytáhl z ní zručně složené záchranné pouzdro a rozbalil je nacvičenými pohyby, jako kdyby celá léta nedělal nic jiného. Ještě než se kulaté pouzdro otevřelo docela, vecpal se dovnitř, přitáhl si zbraně k tělu a schoulil se do klubíčka.

Krátkým horním párem rukou uzavřel pouzdro a automaticky se zapnuly systémy nezbytné pro přežití. Podlaha byla nakloněna tak, že se pouzdro samo skutálelo do jedné z četných speciálních prohlubní v hangáru.

Třebaže si Gemba nemohl vzpomenout, kdy se tohle naučil, jednal zcela automaticky a správně. Věděl také, že se musí uzavřít v pouzdře dřív, než se ocitne v prohlubni. Jakmile se totiž pouzdro skulilo do dolíku, otevřel se v lodi otvor a pouzdro bylo prudce katapultováno ven.

•••

Svět se s Gembou točil šílenou rychlostí, když byl vystřelen z padající lodi do vesmíru. Ve zlomku vteřiny spatřil hořící a kouřící ZYKK- A, která přelétla těsně nad vrcholky stromů a vzápětí s ohlušujícím duněním a praštěním explodovala daleko v džungli.

Gemba neměl čas cítit strach nebo starost. Také on letěl obrovskou rychlostí a tak prudký náraz v živo-

tě nezažil. Naštěstí se pouzdro nerozpadlo a to ho zachránilo. Dopad se zmírnil, protože pouzdro se kutálelo po svahu a odhazovalo vše, co mu stálo v cestě. Gemba byl naprosto bezmocný.

Zoufale si přál, aby se pouzdro po zastavení automaticky otevřelo, vyvrhlo ho ven a znovu se složilo. Mlátil sebou ze strany na stranu, jak se pouzdro odráželo od kamenů, a marně se snažil dosáhnout na tlačítka čidel.

Pocítil bezmocný vztek. Nemohl si vzpomenout, jak se má v této situaci zachovat. Byl odkázán zcela sám na sebe. Měl jedinou možnost — dotknout se tlačítek a vyprostit se ze svého vězení.

Náhle pouzdro do něčeho prudce narazilo. Gemba měl pocit, jako by se vznášel v téměř beztížném stavu. Pouzdro se odrazilo od skály a padalo kamsi do propasti. Gemba spatřil, jak se bleskurychle blíží k hnědozelené stěně, z níž stoupala pára. Pochopil, že přistane hlavou dolů v nějaké bažině. Horečně nahnátl tlačítka senzorů a pouzdro ho vypustilo ven.

Padal s roztaženýma rukama a nohama a ztrácel postupně vybavení. V poslední chvíli se mu podařilo zuřivým mácháním všech údů natočit tak, že dopadl do močálu pancéřovanými zády.

Opodál se zřítilo již skoro složené pouzdro a kolem něj žbluňkaly do močálu části jeho výstroje a výstroje. Neměl čas o tom přemýšlet. Bah-

no ho s mlasknutím vtáhlo a začalo ho stahovat do hloubky.

Divoce máchal rukama a nohama. Pak našel nějakou oporu a povedlo se mu v páchnoucím hnědozeleném bahně otočit z nepohodlné polohy na zádech. Mrskal sebou a snažil se udržet na hladině. Bojoval zoufale, až se mu konečně podařilo dopádat ke zřícenému kmeni.

Bahno bylo tuhé a studené a vsávalo ho do sebe, ale Gemba odolal, protože byl velký, silný a houževnatý. Mladý válečník málem vykřikl úlevou, když se slabšíma horníma rukama zachytil větve a přitáhl se ke stromu tak, aby mohl použít také spodní delší a silnější paže.

Vzápětí se vyškrábal na ztrouchnivělý, odporně páchnoucí kmen. Chvilí na něm vysíleně ležel a chrčivě lapal po dechu. Bylo docela teplo a to mu dělalo dobře. Mezitím zafoukal vítr a hustou střechou listů se prodraly sluneční paprsky, které rozehřívaly a osušovaly jeho chladem ztuhlé údy.

Gemba si dopřál jen krátkou chvilku odpočinku. Musel myslet na svůj úkol a hledět, aby se co nejdříve připojil ke spolubojovníkům. Nejistě vstal a očistil si tělo, až se mu opět ocelově modře blyštělo. Péče o tělesnou čistotu byla u Gazkarů nesmírně důležitá, protože jim zaručovala neomezenou pohyblivost a připravenost k boji. Gemba se rozhlížel po bažině a hledal spolubojovníky. Stále ještě byl klidný. Bylo mu jasné, že ostat-

ní už zřejmě také přistáli a nyní se potýkají se stejnými problémy jako on. Určitě rovněž pátrají po veliteli, který je dovede k nejbližšímu stanovišti Neezů.

Gemba byl úplný nováček, takže to měl o něco těžší než jeho druzi. Uvědomoval si, že mu potrvá déle, než je najde. Nikdy se neocítl na podobném světě a nebyl na něj připraven. Jeho oči se musely nejprve přizpůsobit nezvyklým světelným podmínkám.

Stále ještě však věřil. Věděl, že Gazkarové nikdy nezklamali. Dávno zmizelo jeho počáteční rozčilení, když předtím starší válečníci projevili na palubě ZYKK-A starost o ztrátu cti. Přežil pád a cítil se opět silný natolik, aby dokázal i nadále plnit svůj úkol - chránit Neezy a připravovat rezonanční základ pro Alazary.

Chránit, ale čím? Tak se zabýval sám sebou, že ani nepomyslel na výzbroj. Dočista na ni zapomněl! *Bažante!* vynadal si v duchu. *Nezkušený, pitomý zelenáči!*

Neměl ponětí, zda se takhle v první akci vedlo každému Gazkarovi. Výše postavení válečníci jen málokdy mluvili o své minulosti, i když k jejich úkolům patřilo cvičit a vést nováčky. K útoku a následné havárii došlo tak nečekaně, že nikdo nestačil Gembovi říct, co má dělat. Přesto bylo trestuhodné, že ztratil výzbroj a výstroj. Většina vybavení mu vypadla z pouzdra při pádu, a o zbytek přišel, když se snažil vyprostit z bahna.

Na těle mu plandaly dva prázdné opasky, které mu nebyly k ničemu. Gemba je v návalu zlosti odepnul a zahodil co nejdál do močálu. Nezůstalo mu nic - a tímto selháním přišel o svou čest. Nebyl nyní svým druhům nic platný, neboť porušil předpisy společenství.

Mohl národu posloužit pouze svou smrtí. Na rozdíl od Neezů, kteří byli považováni za nepoživatelné a proto se po ztrátě cti atomizovali, Gazkarové se po sebevraždě konzervovali, aby se jejich tělo dalo ještě upotřebit. Takto vlastně získávali svou čest zpátky.

Gemba byl na tuto vlastnost Gazkarů hrdý — dokonce se i na okamžik cítil nadřazený nepoživatelným Neezům - ale vzápětí děsivě vystřízlivěl. Uvědomil si totiž, že přišel také o fekett, a nemůže tedy spáchat sebevraždu.

Gemba nezazmatkoval ihned, zatím si zachovával rozvahu a řídil se gazkarskými předpisy. Každý Gazkar si opakoval nejdůležitější poučky, kdykoli je neposlouchal z palubního rozhlasu. Gazkarové tvořili pevné, nezlomné společenství, v němž každý jednotlivec smýšlel stejně a usiloval o blaho celku. Čím déle však byl Gemba sám, tím bolestněji si uvědomoval svou ztrátu. Jako by mu mizela půda pod nohama. Znal přesně své místo v organizační struktuře a byl kdykoli připraven plnit svůj úkol. Jen tak mohl fungovat gazkarský stát, jen tak mohli všichni přežít.

Nikdy však nebyla zaznamenána situace, ve které se nyní ocitl. Nevěděl, co má dělat. Bez fekettu nemohl provést rituální sebevraždu a konzervovat se, bez výzbroje nebyl schopen splnit své poslání.

Co udělám, až se střetnu s nepřítelem? Co...? Ne, tahle otázka ho nepálila nejvíc. Nejdůležitější bylo přijít na to, co má udělat *teď*.

Zřejmě hledat ostatní. Určitě všichni opustili loď. Někde museli být. Pravděpodobně se jim vedlo stejně jako jemu. Až budou opět všichni pohromadě, obnoví se obvyklý pořádek. A Gazkar s nejvyšší hodnotí rozhodne, co je třeba udělat.

Dalšími otázkami se Gemba nezbýval. Nenaučil se uvažovat abstraktně a vyrovnávat se s problémy, jimž by *mohl* v budoucnu čelit. Věděl pouze kde je jeho místo a jaký je jeho úkol, víc nic. Přesto mu bylo jasné, že se neobejde bez pomoci. Potřeboval své druhy a bylo ze všeho nejdůležitější, aby se s nimi shledal co nejdřív.

Pronikavě zatrylkoval a čekal na odpověď. Normálně takto nejprve volali výše postavení válečníci a mladí nováčci jim směli pouze odpovídat. Tohle ale nebyla normální situace, a proto musel Gemba zatrylkovat jako první, když kolem něj od chvíle, kdy přistál, panovalo naprosté ticho.

Přestože ticho bylo tísnivé, mladý válečník ani teď neztrácel naději. V tak výjimečné situaci se něco takového může přihodit, zapřísahal se v

duchu. Teď musím jednat já, i když mám nejnižší hodnost a musím jen poslouchat rozkazy.

Nebál se možných následků, protože beztak přišel o čest. Ve skutečnosti chtěl najít nějakého spolubojovníka jen proto, aby si od něj mohl vypůjčit feket, spáchat sebevraždu a získat zpátky ztracenou čest.

Nevzdal se a co chvíli opakoval svůj trylek a naslouchal.

A pak náhle uslyšel odpověď. Docela slabou - o to víc ho to vylekalo. Neznamenalo to, že jeho druh je daleko, nýbrž že mu chybí síly. Rychle se rozběhl. Zpočátku tu a tam zapadl do poddajného bahna a upadl, než našel správný rytmus.

Nořil se stále víc do hloubi močálu a velké bažinné keře obrostlé mechem rostly v čím dál větších rozestupech. Naděje však jako by Gembovi dávala křídla a už nezapadal do bahna. Ustavičně vydával určité sledy skřeků, značící, že je na cestě.

Jeho druh mu odpovídal a byl od něj už docela blízko. Varoval ho ale, že je příliš pozdě. Ne, to ne! Gemba nevěřil svým očím, když ho konečně objevil. Válečník byl hluboko zapadlý v bahně. Z močálu mu vystupovaly už jen horní paže, třetina trupu a hlava.

Mladý Gazkar okamžitě poznal, že přiběhl pozdě. Přesto se ho pokusil zachránit a umírající válečník se mu snažil chabě pomáhat. Ani jeden z nich nemluvil. Každé slovo zde bylo zbytečné. Bylo bezectné takhle ze-

mřít. A stejně bezectné bylo přežít bez výzbroje. Když válečník definitivně zmizel v černém bahně, zůstal Gemba zcela sám.

Sám! Žádný Gazkar nikdy nezůstal sám.

Gemba na to myslel už ve chvíli, kdy se škrábal na kmen a nikde nablízku nespátl žádného svého spolubojovníka. Rychle ale tuto myšlenku zavrhl. Nyní ji však nedokázal jen tak prostě potlačit. Naopak, přál si, aby byl mrtvý!

Nemohl však spáchat sebevraždu, a proto si zoufale přál prostě padnout a o ničem už nevědět.

Jeho pohanu nijak nesnižoval ani fakt, že je docela sám. Stále ještě žila naděje, že někteří spolubojovníci přežili. Proč ho ale ještě nenašli? Museli už přece dávno navázat spojení s Neezy! Možná předpokládají, že je mrtvý, že se zabil feketem stejně jako všichni ti, kteří uvízli v močálu.

Gemba nemohl rozvíjet tyto úvahy dál, protože k tomu nebyl uzpůsoben. Věděl jen, že nemá žádnou výzbroj a je naprosto bezmocný. Přitom měl na tomto světě, který představoval tak dobrý rezonanční základ, splnit velmi důležitý úkol. Co chvíli se mu hlavou mihl výraz: *dobrý rezonanční základ*.

Přirozeně nemohl za to, že ZYKK-A havarovala, nesl ale vinu na všem, co se stalo poté, co byl v záchranném pouzdře katapultován z lodi. Nejhorší na tom bylo, že si žádný válečník nevzpomínal na podobné

situace. Gazkarové nikdy nepřemýšleli o minulosti, byli pevně spoutáni s přítomností a s bezpečnou existencí v pevném řádu svého národa.

O to děsivější to všechno nyní bylo pro Gembu - hrůznější než jakýkoli nesoulad, jaký si dovedl představit. Nesoulad znamenal neklid, ne-li dokonce paniku ve společenství. Znal tento jev ze souhrnu kolektivních zkušeností a mohl jej srovnávat s tím, co *zažíval* nyní - a bylo to mnohem horší.

Všude kolem vládlo ticho. Zvuky, které vydávala cizí planeta, mu nic neříkaly. Ve společenství byl neustále obklopen neúnavným bzučením ostatních Gazkarů, cítil s nimi obrovskou spřízněnost. Každý Gazkar byl nepřetržitě naplňován poučkami, vědomím povinnosti a přáním sloužit společenství. Cítil a myslel velmi podobně jako jeho druzi. V Gem-bovi se však nyní rozprostírala jen nekonečná prázdnota.

•••

Bylo prvního ledna roku 1289 NGL.

„Hezký nový rok, Jope!“

„Tobě také, Pepe.“

„Přeju ti dobrý start do roku dvanáct set osmdesát devět.“

„Na zdraví!“

„Na zdraví.“

„Přeji vám i nadále skvělé vynacházení se a pevné zdraví!“

Joseph Broussard junior odložil pohárek a povzdechl si: „Tvoje šrou-

bované nabubřelé řeči mi jdou občas pořádně na nervy, Zajdo Bunny!“

„Mně připadají zábavné,“ namítl Pepe.

Robot namířil na mladíka všechny tři teleskopické oči a zachrchlal na znamení nesouhlasu. Přitom měl údajně zabudovanou pozitroniku bez biologického základu.

Zajíček se mu říkalo proto, že mu často vynechávala odrazová pole, a místo aby plavně klouzal, směšně hopkal. Jinak ani v nejmenším nesplňoval představu o moderním robotu, spíše vypadal jako fosilie a chrastily v něm uvolněné šroubky. Hodil se skvěle k oběma lidem, které už celé týdny doprovázel zeleným peklem Lafayette.

Joseph Broussard jr, veterán z BÁZE, bývalý vůdce Beausoleiců, žil na Lafayette již několik let. Po skončení expedice Coma pracoval společně se svými přáteli Michaelem Doucetem a Deweyem B alfou jako animátor na BÁZI, přebudované na obří zábavní centrum. Při jedné bitce došlo k nehodě. Starý Cajun utřil natolik závažné zranění hlavy, že jeho duchovní a emocionální úroveň stěží přesahovala vyspělost desetiletého dítěte. Vrátil se se svými dvěma přáteli na Lafayette a pracoval na výzkumné stanici Camp Mirage.

Pepe neměl ani úplné křestní jméno, ani příjmení. Bylo mu dvacet pět let, ale mysl a rozum měl stejně zaostalé jako Joseph. Jednoho dne se prostě objevil na stanici, a už zůstal. Postupem času se mezi oběma měn-

tálně postiženými vytvořil vztah otce a syna, což ostatní na Camp Mirage pozorovali ne bez jistých známek pohnutí.

Ostatní na Camp Mirage...

Joseph ani Pepe o tom nikdy nemluvili od chvíle, kdy se vydali na cestu. Oběma se jim o tom ale noc co noc zdálo a často se probouzeli zboceni potem. Ústa měli dokořán v němém výkřiku, když jim před očima defilovaly obrazy masakru.

Stanice Camp Mirage už neexistovala. Byla srovnána se zemí. Její obyvatelé sice stačili včas utéct před prvním útokem, později však byli nemilosrdně zlikvidováni společně k pozemskou kontrolní komisí a jejím ochranným oddílem.

Celá ta hrůza se dala vystihnout několika větami, ale tragédie jednotlivců bylo třeba popsat podrobněji. Ať již šlo o xenobioložku a ředitelku stanice Anju Shriverovou, nebo o Michaela Douceta, s nímž ji spojovalo něžné pouto. Pohroma se nevyhnula ani Deweymu Balfovi, který s Michaellem a Josephem patřil k posledním veteránům z BÁZE, pocházejícím z Lafayette, a jehož náklonnost k jídlu proměnila jeho tělo v žok masa a tuku, takže mohl v tloušťce soutěžit dokonce i se samotnou Fran Duretovou. Tato stará mateřská obyvatelka Lafayette s hřimavým hlasem, pod jejímž ledovým pohledem se ze sebevědomého tvrdého chlapa stával vystrašený klouček, dopadla stejně bídně. Nejinak se vedlo rovněž v pití neudolatelným

radistkám Amelii a Ire Roussotovým..., a mnoha dalším.

„Tolik bolesti a utrpení," zašeptal si spíš pro sebe Joseph Broussard jr. a kradí si utřel oči.

Opravdu neměli důvod k veselým novoročním oslavám. Bylo po všem, jednou provždy.

Poté co byl Joseph Broussard jr. propuštěn z kliniky, upjal se k naději, že na Lafayette začne nový život, že si bude v míru a pokoji užívat zasloužené penze. Po mnoha letech se splnil jeho dávný sen a Joseph si byl jist, že tuto jeho idylu už nikdy nic nenaruší.

Ale proč? Proč museli všichni hrůzně zemřít právě ve chvíli, kdy věřili, že budou v tomto týmu pracovat ještě dlouhá léta? Joseph by se velmi rád opět setkal především s Anjou a Michaellem. Oba se museli nejprve hodně dlouho sbližovat, než se mezi nimi konečně vyvinul opatrný, plachý citový vztah. A nebylo jim ani dopřáno společně zemřít; jeden po druhém se rozplynuli ve vzduchu pod paprskometnou palbou.

Jedno Josepha uklidňovalo - že netrpěli bolestmi. Už je ani nesoužily hrůzné sny, jako jeho v okamžiku, kdy zavře] oči a vědomí se zmocňovala únava.

„Hej, Jope, proč si se mnou už nechceš přituknout?" vytrhl ho ze zamýšlení jasný Pepeho hlas.

„Promiň," řekl a usmál se. Dokonce mu zajiskřilo v očích, když pozvedl pohárek a opět připil mladí-

kovi. Uvědomoval si, že i jeho v noci často trápí zlé sny. Díky vrozené radosti ze života a dětinskému rozumu však nikdy nepropadal melancholii.

Joseph na tom byl vlastně podobně. Také on byl v podstatě optimista. A měl k tomu dostatek důvodů. Byl kdykoli schopen okamžitě se přizpůsobit změněné situaci a netesknit po minulosti.

Také teď se starý vysloužilec ani zdaleka nevzdával. A to i přesto, že jím co chvíli zmítala citová hnutí, protože nedokázal zcela ovládnout svůj zármutek.

Útočníci zůstali neznámí. Zřejmě to byli příslušníci naprosto cizí životní formy. Mohli zahlédnout jen jejich podivné lodi, které vypadaly jako létající vejce a platýzovité kluzáky. Když se Josephovi podařilo sestřelit jednu vejčitou loď, vyvalila se z puklé skořápky odporně páchnoucí zelená hmota, a pak zbytky plavidla explodovaly. To byl ale také jediný důkaz toho, že na lodích vůbec byly posádky.

Následný masakr přežili Joseph a Pepe jen zázrakem. Nepoškozený z něj vyvázl rovněž Bunny, protože se sám včas potopil do močálu. A v. tom podle veterána z BÁZE tkvěla určitá naděje. On i Pepe zůstali nezraněni, byli svobodní a mohli něco podniknout proti vpádu cizinců.

Nyní mířili do Swamp City, aby odeslali výstrahu na Zemi. Doufali, že ještě někde na orbitu funguje satelitní stanice, a Joseph věřil, že si

robot dokáže poradit s radiostanicí a budou moci dát zprávu Pozemšťanům. Pokud by snad cizinci rušili i nadále svými signály radioprovoz, jistě najdou nějaký vesmírný tryskáč nebo prám, na kterém odletí do vesmíru a vyšlou volání o pomoc přes nejbližší retranslační stanici.

Možností bylo povícero.

Ostatně rušivým signálem to všechno předtím začalo. Náhle se atmosférou rozlehlo děsivé pronikavé staccato, které dohánělo k šílenství Pozemšťany stejně jako obyvatele Lafayettei. Bolest jim nedovolovala jasně uvažovat a soustředit se na ty nejjednodušší věci.

Jediný Joseph byl vůči tomuto signálu imunní, možná proto, že měl v hlavě implantován čip. Také Pepe nesmírně trpěl hrůzným staccatem, ne však tak intenzivně jako ostatní, a postupně si na ně dokonce zvykl.

Nyní je už pomalu ani neslyšeli a Joseph to považoval za příznivé znamení.

Jako bývalý člen posádky BÁZE pomyslel také na to, jak by asi cizinci řádili na jiných planetách, kdyby se mu jako jedinému imunnímu tvorovi, který zůstal do jisté míry pánem svých smyslů, nepodařilo včas varovat ostatní obyvatele Galaxie. Proto se tolik upjal na kdejakou jiskřičku naděje. Nemohl snést, jak Lafayette a její obyvatelé trpí a umírají...

•*•

„Dej si ještě, Pepe!“ vyzval starý Cajun mladíka a lehce si s ním přitukl.

„Už moc ne, Joep, jinak b'y se ještě opil!“ uchechtl se Pepe. Ohryzek mu poskakoval nahoru a dolů a dlouhé šlachovité paže se spokojeně třepetaly. V pohárcích měli aromatický bylinný čaj z čerstvě natrhaných listů, zaručeně velmi zdravý - a k jejich obrovské lítosti absolutně lihuprostý.

Naštěstí se zkáza vyhnula Josephovu batohu a části Pepeho vybavení, a tak měli k dispozici alespoň to nejnnutnější, aby dokázali přežít. A také housle zůstaly nepoškozeny. Nebýt toho, že se utěšovali hudbou, rozhod-; ně by nepostupovali tak rychle vpřed.

Josepha napadlo, že je načase dát k lepšímu nějakou písničku. Začal improvizovat a znělo to docela harmonicky a vesele. Pepe ke strhující melodii ze všech sil pozpěvoval vlastní rozverný text.

„Doufám, že naše muzicírování nebylo nebezpečné?“ zeptal se ho Pepe po chvíli.

„Je opravdu omezený, pomyslel si Joseph Broussard. Pepe měl zvláštní dar, vždycky až po chvíli zjistil, že určitý děj nemusí mít nutně pozitivní následky, a pokaždé tak zkazil bezstarostnou náladu.

Třebaže se starý Cajun rozhodl, že bude ve dne v noci ve střehu a vynasnaží se nedat cizincům ani trochu najevo, že žijí, zapomínal na všechna svá předsevzetí v okamžiku, kdy vzal do rukou housle.

„Nový rok se přece musí nějak oslavit,“ zabrumlal.

Od chvíle, kdy se jim podařilo uprchnout, ostatně nezahledli jedinou ježatku, a to ani v dále.

Termín *ježatka* razil Joseph, protože z každé obrovité cizí lodi trčely výstupky podobné bodlinám. Jedno z těchto vesmírných plavidel přistálo před nedávném asi 400 kilometrů od Camp Mirage a vyslalo ono příšerné záření. Odtamtud přišel zdrcující úder a oni dva, kteří jako jediní přežili, vyrazili ze základny spolu se staříčkým robotem do Swamp City.

Joseph Broussard jr. zpočátku hlasně tvrdil, že ze Swamp City již bezpochyby vyslali pátrací oddíl a že se s ním co nevidět setkají, ale jeho optimismus značně ochabl, když nechali bažinatý pruh země, spojující oba kontinenty Bajou a Nordiku, daleko za sebou a prodrali do neprostupné močálové části džungle.

Momentálně se nacházeli v poněkud otevřenějším terénu, zalitém z valné části vodou sahající do výše jednoho metru. Zdálo se, že po nich ježatky zatím nepátrají. Nicméně vzduchem se nesl podivný šustot a šepot.

Pepe dokázal tyto zvuky stále ještě vnímat, přestože na něj nepůsobily. Naproti tomu Joseph, který beztak nic neslyšel, se mu svěřil, že se zbavil šílených bolestí hlavy a necítí už ani slabý tlak ve svém nitru.

Děsivé rušivé záření se změnilo v podivný šum, který ho obklopo-

val neustále - ale nic pro něj neznamenal. Už neměl pocit, jako by se jeho nitro převracelo naruby. Dosvědčovalo to, že cizinci jsou ještě na Lafayette, ale momentálně se nepokoušejí o žádné ovlivňování. Co ale tedy dělají?

Neobjevil se ani nikdo z vlastních. Také zde se naskýkala stejná naléhavá otázka. *Co dělají!* V žádném případě nebojovali proti ježatkám, jinak by utichlo i šumění. Možná také trpí následky záření a potřebují čas, aby se vzpamatovali.

Když se Joseph a Pepe vydali na útěk, spoléhal veterán z BÁZE na to, že ježatka zasáhla jen Camp Mirage a okolí Swamp City zůstalo ušetřeno, protože leží mnohem dál.

Když však uplynuly nejprve dny a pak i týdny a nikde neviděl důvěrně známý kluzák, ani stopy po pátracím oddílu, uvědomil si, že vlivu cizinců podlehl zřejmě také hlavní město Lafayette.

Musel uznat, že jsou skutečně odkázáni jen a jen na sebe - a že běží závod s časem. Nebylo pro něj lehké se s tím smířit, neboť mu bylo jasné, že je to úkol nad jeho síly.

Od své nehody nemusel za nikoho zodpovídat, ani toho vlastně nebyl schopen. Díky Anje Shriverové se v posledních letech naučil vyznat se do jisté míry v realitě. Přesto příliš často snil za bílého dne a zaměřoval vidiny za skutečnost.

Pepe, který se jednoho dne zničehonic objevil na stanici, na tom byl mentálně ještě hůř než Joseph, a nyní

šlo o to, aby se oba probili do Swamp City.

Starému Cajunovi pomáhalo, když se upjal ke vzpomínkám na Velkou prázdnotu a arresum, třebaže již byly zčásti zasuté a pomatené. Se svými Beausoleici, z nichž mnozí tragicky zahynuli, vykonal vsutku hrdinské činy. Třebaže z něj nyní byl duševní vrak, nezapomněl všechno a nezhloupl úplně. Jistě, byl prostý, dětinský a tak trochu bezradný, ale přece jen...

Přes všechna tato mentální omezení zůstával Joseph Broussard jr. v srdci hrdinou z dřívějších dob. Ód svého návratu na Lafayette mohl jen vzpomínat, vyprávět a snít. Nyní ale měl možnost dokázat, že stále ještě nepatří do starého železa.

Naštěstí jim zůstaly antigravitační opasky, a i když byly už hodně opotřebované a fungovaly jen silou vůle, značně jim urychlovaly pouť. Navíc měli oba obyvatelé Lafayette výbornou fyzickou kondici a velmi dobře se vyznali v bažinách. Neztráceli orientaci ani nezapadali do zákeřných děr plných bahna. Dokázali si obstarat i potravu.

Ryb bylo v kdejaké louži hojně. Chytali je na háček nebo vlastnoručně vyrobenými oštěpy. K nim pojídali houby, byliny a jedlé rostliny a plody. Ovoce nebylo na Lafayette právě nejlahodnější, ale Joseph a Pepe se na této planetě narodili, a tak jim to ani nepřišlo. Ani jim příliš nevadilo, že kromě antigravů a Bunnyho nemají žádnou techniku

- a pravděpodobně by ji ani nepoužívali.

Robot je zahrnoval zvláštními poznámkami a sděloval jim údaje o počasí a počtu kilometrů, které urazili. Dalších jeho služeb Joseph arii Pepe nevyužívali. Jednak si velmi dobře poradili sami, a pak nechtěli robota zbytečně přetěžovat. Konec konců byl hodně starý a přišlo by jim líto, kdyby ztratili věrného průvodce.

Joseph stále ještě doufal, že ve Swamp City najdou pomoc. Mnohdy se modlil, aby tam nebylo všechno srovnáno se zemí. Pepemu to nepověděl, ale už tři dny myslel na to, co udělají, pokud tam nikoho neobjeví. Dál ale ve svých úvahách nikdy nedošel. Vždycky raději vypnul antigravitu a šel pěšky, začal lovit ryby nebo hrát na housle.

Avšak v noci, když Pepe spal, se neměl čím rozptýlit, a tak se nedokázal zbavit těchto nutkavých myšlenek.

„Sbal si věci," zavrčel vždycky ráno. „Musíme dál!"

•*•

„Ty, Joep, je to do Swamp City ještě daleko?" zeptal se Pepe starého vysloužilce jednou odpoledne, když se utábořili a opékali si na klacku ulovené ryby.

í i Byli by šílení, kdyby se prodírali džunglí v noci, přestože měli anti-gravitační opasky. Protože do soumraku chyběly dvě hodiny a bylo nesnesitelné vedro, rozhodl Joseph, že

si nachystají nocležiště. Bylo zřejmě, že se ani po západu slunce příliš neochladí. Bylo bezvětří a oba v dusnu sotva dýchali. Oblečení měli neustále zmáčené potem a častými prudkými přeháňkami.

Broussard jr. raději ani nemyslel na to, jaký dojem by asi nyní udělal na nějakou hezkou ženu ve Swamp City, kdyby se před ní zjevil odraný a páchnoucí džunglí a požádal ji o schůzku. Pokud by ho nezatkli ještě před městem pro potulku.

V džungli vládlo poměrně ticho, jak ve dne, tak v noci, zřejmě proto, že byli na okraji tohoto zeleného pekla. Porost zde nebyl tak hustý a ve stěně zeleného listoví tu a tam probleskla modrá obloha.

Místo tvorů podobných opicím se zde vyskytovali spíše ptáci, hadi a hmyz, a to ještě většinou jen ve dne. Čtyřnozí noční lovci - ať již porostlí srstí nebo plazovití — totiž dokázali pronásledovat svou kořist naprosto nehlučně, aby ji nevyplašili.

Džungle nebyla poškozená praskomety a Joseph z toho usoudil, že zde vejčité nebo platýzovitě lodi určitě nebyly. Po ježatkách nebylo zkrátka ani vidu, ani slechu. Život zde kypěl nerušeně dál a zvířata vůbec netušila, jaké jim hrozí nebezpečí. Joseph jim kvůli tomu mnohokrát, záviděl.

Přestože byl výhled v téhle okrajové zóně mnohem lepší než v husté džungli, i tady na ně číhala celá řada nečekaných překvapení. Močály

ustupovaly, zato zde byly jen uzounké proužky pevné země, po nichž se dalo stěží projít, natož se na nich utábořit.

Voda byla průzračná, ale na mnoha místech z ní trčely vodní rostliny, pod nimiž se skrývali nebezpeční plazi a velké dravé ryby. Hady nebylo radno podceňovat, stejné jako štíry, kteří byli rovněž prudce jedovatí a neuvěřitelně rychlí. Museli se vyhýbat i rostlinám. A přitom byla krajina až morbidně krásná a znamenala pro Josepha a Pepeho hodně. Vždyť to byla Lafayette, jejich domovina...

••

Joseph vskrytu doufal, po cestě narazí na kočující lovce, kteří milovali absolutní svobodu a nezávislost stejně horoucně jako život v přírodě bez jakýchkoli technických pomůcek, daleko od lidí. Bylo to přirozeně nanejvýš nepravděpodobné, ale takové setkání by je oba vskutku potěšilo a povzbudilo. Neměli by pocit, že jsou tak bezmocně vydáni napospas ježatkám - a že jsou tak sami.

Josephova touha se nenaplnila. Byli na cestě tři týdny, a čím víc se blížili Swamp City, tím větší neklid se ho zmocňoval. Veterán z BÁZE velmi dobře chápal, nač se ho Pepe v posledních dnech čím dál častěji ptá. Mladík neměl smysl pro vzdálenosti, dokázal si jen představit, že je něco „blízko“ nebo „daleko“. Jak-

mile však začala být řeč o kilometrech, zatvářil se bezradně.

Proto se raději spoléhal na svého otcovského přítele, který se v těchto věcech vyznal lépe a mohl mu vysvětlit, kolik dní jsou už na cestě a jakou urazili vzdálenost.

Otázka, jak daleko je ještě do Swamp City, patřila k obvyklému obřadu, jakmile začali vařit něco k snědku a měli možnost si na několik minut odpočinout.

„Teď už to nemáme daleko,“ odpověděl Joseph Broussard jr. popravdě. „Možná ještě tak padesát kilometrů. Přesně ti to teď nepovím, protože Bunny se občas zblázní a stávkuje.“

Něfekl mladíkovi, že robot se už delší čas marně pokouší spojit rádiem se Swamp City. Hlavní město čítající kolem 70 000 obyvatel mlčelo.

Joseph se upnul k myšlence, že je to všechno způsobeno rušivým zářením z ježatek. Připouštěl také, že ani stařícký robot už nefunguje, jak by měl. Zapřísahal Bunnyho, aby Pepemu nic neříkal.

Mladík pokývl hlavou a nějakou dobu mlčky uvažoval. Na čele mu naskočily vrásky a několikrát si horlivě olízl rty.

„Nač myslíš?“ zeptal se ho konečně Joseph opatrně. Znal dobře tenhle stav Pepeho myslí a snažil se ho z něj vytrhnout. Když se to jeho příteli přihodilo poprvé, mlčel celé tři dny, byl naprosto pohroužený do svého nitra a zrak měl zkalený.

Starý Cajun v něm spatřoval batole, které zkouší první krůčky a které je třeba neustále vodit za ručičku a krmit. Nebylo jednoduché vrátit Pepeho do skutečnosti - ať již dlel duchem kdekoli. Když se mu to stalo poprvé, letmo se poté dotkl své minulosti. Mluvil ale tak zmateně a nesouvisle, že si z toho Joseph příliš mnoho nevybral.

Mladíkovy oči se pomalu projasnily a ožily. Současně se mu poněkud uvolnily strnulé rysy. „Jak prosím?“ vyhrkl vzápětí místo odpovědi.

„Chtěl jsem jen vědět, nač právě myslíš,“ opakoval Joseph co nejnevinněji. Přirozeně že to nebylo nijak důležité, rád by se ale dozvěděl něco z mládencovy minulosti.

„Ach, ani nevím přesně,“ prohlásil Pepe nezávazně. Prohrábl si zmateně hustou černou kštici, která vypadala spíš jako ovčí srst. „Co jsem udělal?“ zeptal se vzápětí.

„Nic. Jen jsem si všiml, že nad něčím dumáš. A měl jsem o tebe starost. Koukal ses tak vážně, a tak jsem se tě chtěl zeptat, jestli se nebojíš něčeho, o čem jsem já zatím neuvažoval.“

Pepe se náhle rozesmál a ukázal běloskvoucí, ovšem poněkud křivé velké zuby. „Ale, Joape, teď si ze mě děláš legraci,“ řekl.

Veterán z BÁZE zavrtěl hlavou a upřímně namítl: „Ne. Víš přece, že si z tebe nikdy nestřílím.“

„Myslí to ti ale mnohem líp než mně,“ řekl Pepe a v jeho tmavých

očích se objevila bezmezná důvěra v otcovského přítele.

„Měl by sis víc věřit a nedělat ze sebe pořád hlupáka,“ pokáral ho jemně Joseph.

„To mi říkali i ostatní,“ špitl mladík a pokrčil rameny.

„Kteří ostatní? Snad ne na stanici?“ zeptal se ho číhavě šedovlasý Cajun.

„Ti ne,“ vyhrkl rychle Pepe. „Z nich nikdo! Byli na mě vždycky hodní, nejen ty a Anja. Proto jsem zůstal. A taky proto, že Fran uměla báječně vařit. V životě jsem nejedl takové dobroty.“

Joseph mu položil ruku na paži a řekl jemně: „Tak mi to konečně pověz, chlapče! Nebo se snad stydíš?“

„Zač bych se měl stydět?“ vykřikl zlostně mladík a zrudl. „Je v tom něco jiného, chápeš?“

„Ne tak docela,“ připustil Joseph váhavě. „Jednou jsi mi pověděl, že pro tebe znamenám víc než tvůj skutečný otec.“

„No jasně! A taky jsem moc rád, že to tak je.“

Vtom Pepe setřásl Josephovu ruku a vyskočil. Přitom zakopl o ohniště, shodil klacek s rybami a natáhl se jak dlouhý tak široký na zemi.

Joseph se musel proti své vůli usmát. Vstal, aby mládenci pomohl. A v té chvíli se to stalo.

•••

Vzduch náhle prořízlo zahřmění a po něm následovalo šumění, které síli-

lo a přibližovalo se. Oba přátelé strnuli a zírali s otevřenými pusami na výjev, který se odehrával před jejich užaslymi zraky.

Rachot jim trhal uši a celé nebe jako by vzplálo. Nad hlavami jim jako kometa přelétla gigantická ohnivá koule s dlouhým rudým ocasem a zdálo se, že neustále zrychluje.

Vrcholky stromů usychaly a rozplývaly se v žáru. Vzápětí z nich začaly šlehat plameny, které zmizely v hustém černém mraku, když kometa dopadla o několik kilometrů dál do močálu.

Pepe později tvrdil, že se zachvěla země, a Josepha tento úkaz rozrušil natolik, že si na to vůbec nepamatoval.

Kolem nich vypuklo učiněné peklo. Požár se rychle šířil od místa dopadu a náhle se to kolem nich hemžilo zvířaty, která se hleděla spasit útekem před smrtí v plamenech.

Josephovi a Pepemu nezbylo než uhýbat před vyděšenými tvory jak jen to šlo. Požár je ohrožoval jen nepřímo.

„Co to bylo, Bunny?“ vykřikl starý Cajun.

Robot zachrčel a pak celkem srozumitelně ohlásil, že šlo o kosmickou loď, patrně o velký ježatý křížník. Přesně to určit nedokázal, neboť žádné podobné parametry ve své databance nenašel.

„Než ale dopadla na zem, oddělil se od ní bezpočet nepatrných jednotek,“ dodal robot vzápětí.

„Záchranná pouzdra,“ zašeptal Joseph. „Honem, musíme se tam podívat!“

„Zbláznil ses?“ vykřikl Pepe. „Vždyť tam hoří!“

„Ne všude,“ vmísil se do hovoru bez vyzvání Bunny. „Oheň už na několika místech uhasí. Snadno a včas tam pronikneme pomoci antigravů.“

„Ano, ale...,“ trval na svém mladík.

„Pochop, chlapče,“ přerušil ho rozrušeně veterán z BÁZE, „nesmíme propást tuhle příležitost! Možná se střetneme tváří v tvář s někým z posádky té ježatky.“

„A co potom?“

„To nevím. Přestaň řečnit, promluvit si o tom můžeme později. Tak pohni sebou!“

Než dorazili k místu dopadu, podvečerní liják už uhasil většinu plamenů a všude se mocně kouřilo. Havarované plavidlo vyrylo do bažiny černou spálenou rýhu.

Joseph již zdálky rozeznával žhnoucí dýmající trosky křížníku, který se rozpadl na tisíce kousků. Takový pád nemohla žádná cizí živá bytost přežít.

Bunny nepřetržitě lokalizoval a několikrát nečekaně vyrazil vzduchem dopředu, aby vzápětí znehybněl. Pepe se podvkrát rozběhl za ním, a teprve potom trpělivě vyčkal, až robot podá informace. Bunny jim oznámil, že i toto záchranné pouzdro kleslo do bahna tak rychle, že jeho uživatel neměl nejmenší šanci uniknout.

Joseph zbrunátněl zlostí. Konečně měl cizince na dosah ruky a mohl rozluštit jejich tajemství, a oni si teď klidně klesnou do bublající břečky přímo jemu před očima!

Robot zakrátko sdělil data a potvrdil, že i tyto bytosti unikly ohnivému peklu při dopadu jen proto, aby se vzápětí hrůzyplně udusily v hlubokém bahně.

„To nemůžeme vůbec nic udělat?“ vyhrkl Pepe.

Joseph na něj pohlédl téměř rozzuřeně. Mladík to říkal, skoro jako by soucítil s cizinci, kteří měli na svědomí všechny jeho přátele. „Ne, vůbec nic,“ odsekl a pak vyzval robota: „Pověz mu to.“

„Potvrzuji tvůj vývod,“ zachraptěl Bunny.

„Ale to je příšerné...“ špitl mladík téměř plaše, jako by se obával hněvivého pohledu svého přítele, kterého v podobných situacích nechápal.

Joseph se zarazil, pak svažtil čelo a zamumlal: „Máš pravdu. Je mi líto, ale připadá mi, že si to zasloužili za to, co vyvedli nám. Zdá se, že tihle přiletěli jako posila. Kdo ví, co by se dělo, kdyby přežili.“

„Oprava,“ přerušil ho Bunny. „Zaměřil jsem pouzdro, které je po dopadu těžce poškozené, ale někde opodál je tvor, který ještě žije.“

Joseph v tu ránu zapomněl na veškerý vztek a vydal se rychle za poskakujícím robotem. Zakrátko na ostrůvku pevné země skutečně objevili vejčitou kapsli z neznámého mate-

riálu, celou zuhelnatělou a na mnoha místech rozpukanou. Dva metry od trosek spatřili těžce raněnou bytost, která se vlekla pryč.

Joseph a Pepe se zastavili v bezpečné vzdálenosti a přes vodu hleděli na cizího tvora. Vypadal jako asi metr padesát vysoký brouk se šesti údy, z toho měl dva páry paží. Horní byly kratší a slabší než spodní. Paže byly zakončeny vždy třemi rohovatými chapadly podobnými prstům. Dvě velmi silné nohy svědčily jasně o tom, že brouk normálně chodí vzpřímeně a paže používá jako uchopovací nástroje. Hlavu s narudlýma fasetovými očima vyklenutýma hodně do stran a kusadly připomínajícími spáry korunoval věnec s dvanácti kostěnými hroty. Chitinový pancíř měl ocelově modrou barvu a záda zdobil nápadný, avšak přirozený vzor.

Pokud byl tvor připomínající brouka zdráv a chodil vzpřímeně, mohl vypadat se zbraní v ruce dost strašidelně. Nyní se ale plazil po břiše, paže i nohy se mu třásly vypětím a z rozpraskaného zádového krunýře mu vytékala zelená pěna.

Joseph a Pepe stáli chvíli tiše a ani Bunny se nehýbal. Nikdo z nich nevěděl přesně, co by měl udělat.

Nakonec to mladík nevydržel. Rýpl Josepha lehce do boku a zvolal: „Co teď?“

Než stačil starý Cajun odpovědět, brouk se vzepjal a otočil hlavu směrem k nim. Zdálo se, že si jich dosud nevšiml a na jejich přítomnost

ho upozornil teprve Pepého výkřik. Veterána z BÁZE zamrazilo v zádech, když se střetl s cizincovými narudlýma fasetovýma očima bez panenek, v nichž se zračila bezmezná zášť.

Cizí tvor se s vypětím neuvěřitelné vůle napřímil, zavrával a pozvedl výhružně paže - alespoň to tak Josephovi připadalo. Pronikavým nelidským hlasem je zahrnul přívalem nesrozumitelných slov a vztáhl k oběma obyvatelům Lafayette horní paže - napůl v obranném, napůl v hrozivém gestu. Dolním párem paží zoufale prohmatával popruhy omotané kolem hrudi.

Joseph pozvedl paže a ukázal broukovi prázdné dlaně. „Přicházíme v míru!“ vykřikl pomalu a snažil se pečlivě artikulovat. Cizinec mu samozřejmě nemohl rozumět, ale doufal, že si správně vyloží alespoň jeho gesto.

Pepe okamžitě napodobil svého přítele, zatímco robot vysunul tři teleskopické oči co nejdál. Skoro to vypadalo, jako by mu měly každým okamžikem odpadnout.

Joseph Broussard jr. se osmělil a učinil jeden krok vpřed. Paže držel chlácholivě zdvižené a stále opakoval: „Přicházíme v míru! Chceme ti pomoci!“

Co to melu? pomyslel si užasle. Já že chci pomoci téhle nestvůře? Jeho kumpáni přece sehnali mé přátele a druhy dohromady jako dobytek a odpravili je děsivým způsobem! Ať chcípne, stejně jako jeho ostatní sou-

kmenovci! A může ještě mluvit o milosrdné smrti!

Přesto v něm toto bezmocné ubohé stvoření vzbudilo alespoň špetku soucitu, když se naposledy úctyhodně vzepjalo a zahrnulo „nepřátele“ nesrozumitelnými nadávkami. Veterán ani na okamžik nezapochoyboval o tom, že nejde o přátelská slova.

Nenáviděl ty, kteří sem přiletěli v ježatkách, protože v nich nespátkoval nic než anonymní masu disponující vražednými zbraněmi. Nyní ale nemohl jen tak přihlížet umírání tohoto nebožáka, a soucit nakonec převážil zášť.

„Mám jít k němu?“ zeptal se Josepha Pepe.

Starý Cajun ho okamžitě popadl za paži, aby mu v tom zabránil. Mládenec se třásl a zajíkal neklidem. Zjevně nezvládal krizovou situaci, a proto ho Joseph pro jistotu pevně svíral.

„V žádném případě!“ vykřikl veterán z BÁZE. „Mohl by si to vyložit jako útok. Pořád ještě nevíme, jestli je ozbrojený nebo ne.“

Opět se otočil k broukovi a snažil se ho uklidnit vztaženými pažemi. „Prosím,“ řekl tak přátelsky a jemně, jak jen toho byl schopen. Doufal, že pomalou, zřetelnou, monotónní řečí a uvolněným postojem nebožáka uklidní. Sám však nebyl uvnitř ani trochu klidný a pociťoval strach, nenávist a soucit současně. \

V té chvíli broukovitá bytost zřejmě na popruzích našla co hledala. Znovu vychrlila proud vřískavých zvuků, znějících lidskému sluchu

velmi nelibě, jednou horní rukou zničehonic pozvedla asi třiceticentimetrovou tyčinku a namířila ji na oba přátele.

Joseph zaklel, popadl Pepeho a uskočil s ním za řídké křoví, které je příliš nechránilo. Hlasité plesknutí značilo, že se Bunny bleskurychle ponořil do vody.

Nemám u sebe ani zbraň! blesklo veteránovi z BÁZE hlavou. O malý ruční paprskomet, který měl ve svém batohu, přišel, když přelézali jedno nebezpečné místo v močálu. *Může nás odprásknout jako na střelnici. Možná nás chce vzít s sebou na onen svět, buď z pomsty, nebo aby splnil svou povinnost.*

Joseph nemohl udělat naprosto nic.

Krátce nato si brouk přiložil tyčinku k hlavě, něco zavřeštěl ve svém jazyku, škubl sebou a sesul se k zemi. Dopadl na záda, ještě několik vteřin trhal údy a pak znehybněl.

•*•

Proč to udělal? podivil se posléze Joseph Broussard jr. v duchu. */ když jsme se s ním nebyli schopni domluvit, musel si přece všimnout, že mu od nás nehrozí žádné nebezpečí. A beztak byl již předem odsouzen k smrti, nebo přinejmenším raněn tak těžce, že by bez pomoci svých sou-kmenovců nepřežil. Proč tedy ta nesmyslná sebevražda? - „Myslíš, že se nás tolik bál?“ zeptal se ho náhle Pepe. ¹ Joseph pokrčil rameny a odpově-*

děl: „Nevím. Mám ale dojem, že musel mít jiný důvod, proč to udělal.“

Bunny ohledal tělo a konstatoval jednoznačně smrt. Zároveň přišel na něco velmi podivného. Mrtvola prošla uvnitř zvláštní proměnou. Proběhly v ní chemické procesy, které tělo zjevně konzervovaly a měly zabránit tlení. Možná to nějak souviselo s tyčinkou, kterou cizinec spáchal sebevraždu. Tato zbraň explodovala bezprostředně poté, co ji broukovitý tvor použil, a pak mu vypadla z pařátů.

Pepe posbíral její úlomky, ale Bunny prohlásil, že z nich není schopen složit nic, co by dávalo smysl. Také ostatní nástroje, které robot našel na cizincových popruzích, se vymykaly stupni jeho poznání. Většinou to byly zřejmě zbraně, ani jednomu z těch tří se však z nich nepodařilo vystřelit.

Nechali je být, stejně jako konzervovanou mrtvolu neznámého tvora. Bylo jim jasné, že se pro ni mohou vrátit v příhodnější chvíli. Teď nemělo smysl vláčet s sebou dodatečný náklad.

Proč cizinec spáchal sebevraždu a proč chtěl zabránit rozkladu svého těla? Mělo tak velký význam, že muselo být bezpodmínečně zachováno pro potomstvo? Možná to byl velitel havarované lodi. Nestačil ji opustit včas, a proto se při přistání těžce zranil.

„Co budeme dělat?“ vyhrkl Pepe.

„Navrhují, abychom hledali další,

kteří přežili ztroskotání," zabroukal Bunny. „Je to naléhavé.“

Ano, pomyslel si Joseph Broussard jr., veterán z BÁZE a bývalý vůdce Beausoleiců. *Ano, je to zatraceně naléhavá záležitost, neboť skutečně ničemu nerozumím.*

•*•

Kéž by se konečně objevil někdo, kdo by přesně věděl co je třeba udělat a přinesl s sebou nezbytné technické pomůcky!

Joseph Broussarda jr. doslova šokovalo první setkání s jedním z tajemných cizinců, kteří svými vejčitými a platýzovitými loděmi zničili Camp Mirage. Ani na okamžik nepochyboval o tom, že to jsou agresori a že zákeřně přepadli jeho planetu. Ti, kteří ztroskotali, sem byli zcela jistě dopraveni jako posily. Stále ještě ale nevěděl proč.

A bohužel mu byly tyto broukovi-té bytosti natolik cizí, že si ani v nejbujnější fantazii nedovedl představit, jaké pohnutky je vedly k tomu, co udělaly - a také proč jedna z těch, které přežily havárii lodi, spáchala sebevraždu a konzervovala své tělo pro příští generace.

Celá situace byla příšerná s šel z ní mráz po zádech, ale neměli na vybranou. Bunny právem požadoval, aby se vydali hledat další cizince, kteří přežili, a pokusili se s nimi navázat kontakt.

Musel přece existovat nějaký člověku srozumitelný důvod, proč do-

šlo k masovému vraždění! Ani ten však přirozeně nemohl agresory morálně ospravedlnit nebo omluvit. Nicméně šedovlasý veterán věřil, že se snáze vyrovná s katastrofou, když v ní objeví alespoň nějaký smysl.

Ještě chvíli propátrávali bažinu; do setmění jim zbývala půlhodina. Tou dobou museli být bezpodmínečně zpátky v táboře, který ještě ani nestačili zbourat. Když Bunny po čtvrt hodině nic nezaměřil, aktivovali antigravy a odletěli do tábora. Bylo pozdě na to, aby si nachytali ryby, a ty, které Pepe předtím shodil do ohně, se mezitím spálily na uhlí a nedaly se jíst. Museli se tedy spokojit s trochou bobulí a hub, které zapili pohárkem horného bylinného čaje.

Mimo září ohně vládla kolem nejhlubší tma; jen tu a tam bylo možné spatřit světloušku poletující mezi keři. To byla také jediná známka života. Když vypukl požár, téměř všechna zvířata odsud utekla a bylo zřejmé, že se vrátí až za několik dní. Joseph a Pepe strávili nejtišší noc od chvíle, kdy se vydali na cestu. Oba si připomínali, jaké děsivé ticho nastalo, poté co zahynuli jejich přátelé. A mimoděk se k sobě přitulili, aby pocítili alespoň něco živočišného. Mluvit neměli ten večer o čem.

•*•

Nazítří probudil Joseph Pepeho velmi brzy, právě když vycházelo slunce. Z pralesa se pařilo a horko rych-

le vysoušelo poslední kapky deště z minulé noci. Nad vodou se vznášel bílý opar a úzký pruh pevné země a jednotlivé ostrůvky nebyly skoro vidět. V měkkém světle se tyčily z vody mohutné stromy s hladkou černou kůrou protkanou tenkými stříbřitě zelenými liniemi. Na listech se ve slunci jako dýmáky třpytily kapky ranní rosy. Bezlisté květy připomínající orchideje, Inoucí svými vzdušnými kořeny na mechem obrostlých liánách, otevíraly své kalichy vstříc novému dni; některé sladce voněly, jiné zase hrály zářivými barvami - a leckterý z nich nebyl ničím jiným zhoubnou lepkavou pastí na hmyz.

Rudomodrý vřešťoun oznámil svými typickými skřeky, že se vrátil do míst, kam se po uhasnutí požáru opět vracel život. Vřešťouni byli vždycky první zvířata, která se někde usadila, a dokud dávali hlasitě najevo svou přítomnost, znamenalo to, že nehrozí žádné nebezpečí.

Do svého revíru se rychle vrátila také ostatní zvěř. Mnozí roči nebo rmladí samci si vyznačkovali nový revír a mnohdy jej úspěšně ubránili proti původním obyvatelům.

Pepe se probral a rozmrzele si stěžoval, že má hlad. Od chvíle, kdy se vydali na cestu, skutečně zhubl, protože ho už Fran Duretová nekrmila paštikami, špekovými plackami, houbovými nákypy a ovocnými krémovými dortíčky. Při své výšce metr devadesát dva vypadal skoro vyzábale; klíční kosti měl vystouplé a oči,

ve kterých měl tázavý výraz, jako by se zvětšily a ještě potemněly- ve vpadlém podlouhlém obličejí.

Byl však šlachovitý a houževnatý, protože se narodil v džungli, a nedobrovolná dieta ho nijak neoslabila. Na druhé straně měl jídlo k smrti rád, na rozdíl třeba od Josepha. I ten však cítil, jak na něm plandají kalhoty a padají mu z boků, ale nevadilo mu to. Dovedl se přizusobit a byl velmi nenáročný. Když nic nebylo, zkrátka a dobře nic nepotřeboval. V dobách hojnosti se ale uměl také bohatýrsky najíst.

Pepemu nebylo škemránění nic platné. Joseph naléhal, aby se vydali na cestu bez snídaně, a také odmítl nasbírat bobule. Šance, že najdou někoho, kdo přežil, byla beztak nepatrná a vůči hledě ubývala. Většina invazorů - pokud se vůbec dokázali vyprostit z pouzder - zřejmě v noci zapadla do močálu a utopila se v bahně, neboje zabili serengové. Přestože ráz zdejší krajiny určovaly rozlehlé vodní plochy, skrývaly se v nich zrádné bažinné díry. Stačil chybný krok ve zdánlivě neškodné vodní strouze a našince do sebe nezadržitelně vtáhlo husté bahno, pokud se neměl čeho zachytit.

Joseph nevěřil, že by se broukovi-tí cizinci ihned správně orientovali v džungli plné nástrah, přestože to byli zjevně vycvičení vojáci. Navíc byli po havárii dozajista otřesení a znejistělí. Jen doufal, že jejich soukmenovci nevyslali žádná pátrací komanda.

Dva lidé a jeden robot pročesávali tři hodiny území v okruhu místa dopadu lodi, ale pak jim začaly vynechávat přetížené antigravy a Joseph se rozhodl, že zamíří opět ke Swamp City. Jakkoli palčivě toužil rozluštit záhadu broukovitých bytostí, bylo mu jasné, že čas je jim v patách.

Tyto posily zřejmě nebyly poslední, a tak se museli dostat co nejrychleji do města - beztak se dalo předpokládat, že se s invazory dříve či později opět střetnou.

Joseph povolil Pepemu krátkou přestávku, během níž mladík chytil jednu rybu a ve spěchu si ji opek nad ohníčkem. K ní si také ve žhavém popelu upek batátovou hlízu, kterou vytáhl ze země, a nasbíral si pár bobulí. Bylo na něm vidět, že má skutečně obrovský hlad.

Joseph mu byl vděčný, že se postaral o jídlo. On sám se cítil zemdlený a poprvé si uvědomil, jak mu ochabují svaly a stárne tělo. Pozoroval mládence, jak se točí kolem ohniště, a spokojeně přikyvoval.

Jídlo a krátké zdřímnutí ho postavilo zase na nohy a dalo mu zapomenout na stáří a starosti. Také Pepe zářil spokojeností, když měl nyní plné břicho. Poté se vydali na další cestu a postupovali tak rychle, jak jim to terén dovoľoval.

Krátce po poledni, když si udělali druhou přestávku a uložili se do stínu rozložitého stromu, aby unikli palčivému vedru a velkým rojům krvežíznivých komárů, se zničehonic ozval Bunny. Po nedobrovolné láz-

ni se robot na delší dobu odmíchl, tedy až na příšerný skřípavý kašel, který dostal pokaždé, když mu vypadlo odrazové pole a on sám hop-kal směšně jako zajíc.

Joseph pochyboval o tom, že Bunny vydrží delší dobu. Patrně se co nevidět prostě a jednoduše rozpadne.

„Něco jsem zaměřil," zachrchlal Bunny.

Joseph, který klimbal s otevřenýma očima, byl vmžiku ve střehu. „Kde?" vyhrkl.

„Nedaleko, asi jeden kilometr od nás. Poměrně nerovnoměrný pohyb, vypadá to na ztrátu orientace. Bezpochyby jde o ztroskotance."

„Jdeme tam!"

Joseph vyskočil a rozběhl se. Pepemu nezbylo nic jiného, než se pustit za ním. Hlasitě mrmlal jaké je to bláznovství hnát se někam v tomhle parnu, kdy se nedá pomalu ani dýchat. Starý Čaj un. ale nezapnul anti-gravy, protože se na ně nemohl spolehnout.

Bunny navigoval oba přátele k inkriminovanému místu a brzy se ukázalo, že přeživší trosečník se buď zcela pomátl, nebo není vůbec schop orientovat se ve slatině. Kličkoval před nimi tak záhadně, že se jim nepodařilo odříznout mu cestu.

Zato ho poměrně brzy dohonili. Joseph musel Pepeho krotit, aby se nerozběhl přímo k broukovitému cizinci a nenabídl mu tak ideální terč.

„Nevíme, čím vším je vyzbrojen," pošeptal veterán mladíkovi. „Tenhle

nevypadá, že by byl raněn, a proto musíme být nanejvýš opatrní!"

„Proč jsme se tedy za ním vůbec hnali?“ odsekl Pepe.

„Ty se snad nikdy nenaučíš trpělivosti, chlapče.“

Nějakou dobu broukovitého tvora nenápadně sledovali. Zdálo se, že nemá zbraně, protože neměl popruhy jako jeho soukmenovci. To však ještě zdaleka neznamenal, že by nebyl nebezpečný.

„Podívej, na té své koruně má sedmáct hrotů,“ vyhrkl Pepe a ukázal vzrušeně na cizincovu hlavu. „Když měl ten předchozí tak vysokou hodnotu, jaké zvíře asi musí být tenhle, když má *tolik* hrotů?“

„Tamten byl nejspíš velitel lodi, a tenhle je vysoký politik nebo diplomat,“ uvažoval nahlas Joseph. Vzápětí se rychle opravil: „Ne, není to žádný diplomat. To nemůže být nikdo, kdo nejdřív střílí a pak se ptá. Možná je to ale šlechtic. To by vysvětlovalo, proč u sebe nemá žádné zbraně.“

„Jeho vzor na zádech také vypadá docela jinak než u ostatních.“

V Josephově srdci náhle opět vzklíčila naděje. Pokud není tenhle brouk skutečně prostý voják, existovala určitá možnost se s ním pokojně zkontaktovat.

•*•

Gemba ztratil poslední zbytky naděje. Bloudil močálem příliš dlouho, než aby našel pachovou sít' Neezů.

Nedovedl se orientovat bez této pachové sítě, kterou kolem sebe šířili Neezové, aby navedli Gazkary na obsazenou planetu, natož aby našel jejich stanoviště. ••

Nebyl schopen dokonce ani zjistit, že bloudí v kruhu. Všechno mu připadalo stejné, a i když procházel kolem stejného místa třeba poosm, nevšiml si svých předchozích stop.

Ve válečníkovi se rozhostila nekončná prázdnota. Byl zcela odříznut od ostatních a vlastně jako by nežil. Stal se z něj pouhý Stín, ztracený bojovník, který nemohl zemřít čestnou smrtí a nechat se konzervovat, aby mohl být znovu upotřeben,

Gemba znal podobné hrůzyplné příběhy z pouček společenství. Byl natolik zoufalý, že ani necítil bolest. Jako omámený klopýtal bezcílně v bludném kruhu, poháněn nezničitelným pudem najít pachovou sít' Neezů.

Nebyl si však skutečně vědom své stínové existence. Podle toho, co znal, bloumal v jakémsi mezisvětí, aniž byl schopen najít reálný svět a stát se opět jeho součástí. Děsivé historky z pouček nikdy nesdělovaly, jak dlouho trvá stínový život bezectného Gazkara. Když někdo zemřel po ztrátě cti a zetlel, jistě to bylo navěky.

Ale Gemba nezpráchnivěl, tedy žil, i když jakýmsi neskutečným způsobem. Bude také tato forma existence trvat věčně? Ale tato představa ho nijak nevzrušovala, protože nedokázal přesně posoudit, co je to věčnost.

Věděl jen, že věčná je sestava společenství, stejně jako povinnosti Gazkarů, Neezů, Alazarů a Eloundarů. Tato struktura je neotřesitelná a neměnná.

Jenže bylo hrozné žít jako Stín. Gemba chtěl splnit svou povinnost, a nemohl, byl odříznut od svých soukmenovců a gazkarských pouček, což ho vůči hledě oslabovalo.

To příšerné ticho, ta nekonečná prázdnota!

Jaké opovázlivosti se to Gemba dopustil během své první akce, že se stal Stínem dřív, než si mohl vysloužit poctu, že si nechá upálit jeden hrot koruny a dosáhne povýšení? Věděl, že se z Gazkarů stávají Stíny, když selžou v boji proti nepříteli a ztratí čest. Uvnitř společenství se nic takového nestávalo, zde žili všichni v harmonii a byli si vědomi vlastního významu a povinností. Právě proto bylo tak důležité zemřít v dalekých končinách ve cti, když nebylo zbytí.

Sám. Gemba nenáviděl toto slovo, třebaže jeho význam pochopil teprve nedávno. Bylo horší než výraz „nepřítel“, ztělesňující absolutní zlo.

•*•

Gemba si nepřítel všiml poměrně brzy. Dva živí tvorové a jeden robot. Nemohli být příliš inteligentní. Usuzoval tak podle toho, jak nemotorně se k němu blížili a jak se ho snažili sledovat co nejnenápadněji. Nebylo však jeho úkolem zpochybňovat vý-

sledky činnosti Neezů. Pokud považovali tyto zvláštní bytosti za dobrý rezonanční materiál, potom je už nemohli označovat za nepřátele.

Zatím ho neznámí nenapadli; možná představovali dobrý materiál již nyní. Gazkar se musel zajímat o protivníka pouze tehdy, když byl napaden. Kdo se choval pokojně, znamenal pro Neezy automaticky cennou kořist.

Gemba neměl zbraně. Jak je mám dovést k Neezům? uvažoval. Nemohl materiál odlákat ani do blízkosti neezského stanoviště, neboť nebyl zachycen v pachové síti. Začal cizince nenávidět, protože ho sledovali a on proti tomu nemohl nic udělat. Cítil vůči nim zášť, protože jen zhoršovali jeho stínovou existenci a zaháněli ho dál do stavu bezectnosti. Nebude schopen získat žádným skutkem zpátky svou Čest. A nemá ani feket, aby mohl spáchat sebevraždu.

Gemba pochopil, že se svých pronásledovatelů nezbatí. Byli v těchto močálech jako doma, a on nebyl schopen se orientovat. Došlo mu také, že - jakkoli vypadají uboze - vypadají jako dobrý rezonanční materiál. Jinak by sem Neezové netahali Gazkary.

Dále si uvědomoval, že beze zbraní toho proti nim mnoho nepořídí, neboť byli dva. Navíc stejně nesměl riskovat, že by je třeba nedopatře ním usmrtil v boji.

Nemohl je setřást ani dovést k Neezům, ale těšilo ho, že z něj mají

zjevný respekt. Dříve nebo později se objeví ostatní Gazkarové s společně je přitáhnou k Neezům, kteří je pak připraví pro Alazary.

Ano, to vypadalo jako nejlepší možnost.

Gemba se zastavil a otočil. Zdánlivě se všude kolem něj rozprostírala divočina, on však svým neobyčejně ostrým zrakem zaznamenal barevně rozdíly mezi živými bytostmi na jedné a robotem a rostlinami na druhé straně. Skrze rostliny viděl, protože byly mnohem světlejší, zatímco nepřátelé byli díky rezonanční auri mnohem tmavší a neprůhlednější.

Kolem nich se to jen hemžilo dalšími živočichy, ti však Gembu nezajímali. Byli skoro bezbarví, ještě světlejší než rostliny. Každý gazkarský válečník vždy okamžitě rozeznal protivníka a zaměřil se na něj.

Gemba hleděl jednomu z pronásledovatelů do dvou vystouplých bílých očí a na okamžik se podívil, jak jimi mohou vlastně vidět. Pravděpodobně vnímají jen rozplzlé obrysy a nerozeznávají barvy. Rozhodně nejsou schopni dohlédnout daleko.

Nepochopil smysl a účel nepatrných očíček, namířených stále vpřed. Jak vůbec mohli tihle ubožáci vspět v inteligentní bytosti, když se k nim může kdekdo snadno přiblížit zezadu nebo ze strany? napadlo ho.

Jeho protivníci vypadali vůbec zvláště. Protože Gemba nebyl nikdy předtím v akci, nedovedl si před-

stavit, co se skrývá pod pojmem nepřítel - a už vůbec ne tyhle podivné figurky.

Připadali mu měkcí a rosolovití a považoval za zázrak, že dokázali stát zpříma, že se neroztekli a neudělali na zemi kaluž. Neměli žádné krunýře! Byli tak bezmocní a zranitelní, až se Gembovi zdálo trapné spatřovat v nich skutečné nepřátele.

A pak ty jejich barvy! Neměli vlastně než nějaký bílý, až chorobně vyhlížející odstín pod temnější rezonanční aurou. Kráčeli zpříma, ale měli dvě paže zakončené prapodivnými zakřivenými chapadly a jejich tenká těla byla vyšší než on. Jistě to byly ty nejošklivější, nejodpornější bytosti v celém vesmíru. Tím víc je Gemba nenáviděl.

Nezapomínal však, že zároveň slouží jako cenný materiál. Nerozhodoval vzhled, nýbrž rezonanční faktor. Toto vědomí pomáhalo Gembovi překonávat nekonečné ticho a prázdno v jeho mysli. Stal se z něj Stín, ale stále ještě si pamatoval gazkarské poučky a svou povinnost. Nezapomínal ani na to, že je válečník. Tomuto cennému materiálu se nesmělo nic stát, dokud mu nezačne být nebezpečný a neohrozí jeho poslání.

Gazkar se napřímil v celé své výšce, roztáhl ostrá zahnutá kusadla do všech stran, rozpřáhl paže, pronikavě zasyčel a vyřít se k úkrytu živých tvorů.

•*•

„Co udělá teď?“ vyhrkl Pepe ohromeně a klopýtavě ucouvl o několik kroků.

„Zřejmě si nás všiml a chce nás napadnout,“ odpověděl úsečně Joseph. Také on ustoupil před broukem, který se k nim hnal. Konec konců nevěděl, Čeho všeho je tenhle netvor schopen.

Cizí tvor se šinul křovím jako tank, a pak se zastavil a máchal divoce pažemi. Kromě toho ze sebe chrлил vodopád nesrozumitelných slov. Na rozdíl od svého soukmenovce měl drsnější, vřeštivější hlas.

Oba přátelé stáli jako sloupy a ani Bunny se nehýbal. Joseph doufal, že se robotovi naskytne příležitost uložit si do paměti dostatek cizích slov a podaří se mu je rozluštit translátorem.

Přívál skřeků nebral konce. Než se oba obyvatelé Lafayette stačili vzpamatovat z překvapení, vrhl se brouk znovu vpřed. Řítil se přímo na Pepeho a snažil se ho zasáhnout prudce cvakajícími kusadly.

„Jen pomalu!“ vykřikl mladík, uhnul před dvěma páry paží a kopl cizince vši silou pod hrudník. Ten se odpotácel a chrлил ze sebe prapodivné zvuky jako kulomet. Zněl již téměř jako jeho druh, který spáchal sebevraždu. Když se vzchopil, vyrazil opět vpřed. Joseph dlouho neváhal a podrazil mu nohy. Útočník vylétl setrvačností do vzduchu a přistál na zádech.

V té chvíli ožil také Bunny. Přihopkal a sevřel protivníkovi obě levé

paže, aby se nemohl převalit a postavit na nohy.

Joseph jen stěží zadržoval smích. „Tak, Pepe,“ řekl a málem se při tom zakuckal. „Je ještě slabší než my.“

Pepe se opatrně přiblížil k broukovi, který se zoufale mrskal v Bunny-ho sevření. Stále znovu se pokoušel opřít nohama o zem, ale robot ho pokaždé přidržel tak, aby se nemohl převrátit.

„Máš pravdu,“ řekl pomalu mladík. „Je to jenom takový směšný přerostlý brouk.“ Vzápětí se otřásl hnusem a dodal: „Nesnáším brouky.“

„Je to inteligentní tvor a dostal se sem z obrovské dálky, nejspíš z jiné galaxie,“ prohlásil Joseph měkce. „A bojí se nás. Přinejmenším stejně jako my jeho.“

„Jak jsi na to přišel?“

„Kdyby si nemyslel, že je silnější než my, určitě by se na nás nevrhl jen tak holýma rukama. A ještě s takovým řevem. To také ukazuje, že nás nechtěl zabít.“

„Tomu nevěřím!“

„Je to tak, Pepe. Kdyby si nemyslel, že má nad námi převahu, nastražil by nám past, aby nás přemohl. On to ale neudělal, i když si nás všiml už před chvílí. Je zmatený a bojí se, a my teď máme ideální příležitost, jak se s ním dohovorit.“

Joseph přistoupil k cizinci a dával si přitom pozor, aby se držel z dosahu jeho volných paží a nohou. „Ne^ chceme ti ublížit,“ řekl klidně.

Neudělal na neznámého tvora žádný dojem. Brouk stále ještě chvíle^

mi nepříjemně vřeštěl, chvílemi zase pištěl.

„Rozumíš mu?“ zeptal se Joseph Bunnyho.

„Ještě nemám dostatek ekvivalentů,“ odpověděl robot, „Pomohlo by, kdyby byl vtažen víc do hovoru a mohl reagovat.“

„Jak s ním ale mám mluvit, když nechápe ani ta nejjednodušší gesta?“ zabručel starý Cajun. „Ti z vejčitých lodí se neukázali a odpráskli všechno živé. Nepokouší se nás kontaktovat, ale buď zabít, nebo - k něčemu zneužít.“

„Ale k čemu?“ vmísil se do hovoru Pepe.

„Nemám představu,“ odpověděl Joseph. „Nicméně bychom to měli vypátrat co nejdřív.“ Otočil se znovu k cizinci, který na ně chrlil další a další skřeky a zoufale se snažil vymanit z robotova sevření.

„Neublížíme ti,“ opakoval šedovlasý veterán klidným tónem. Držel rozevřené dlaně před broukovou hlavou, opatrně jimi pohyboval nahoru a dolů a opakoval předchozí větu.

Bohužel neuspěl. Nakonec to zkusil s jedním jediným slovem, které snad mohlo uhladit cestu k dorozumění, pokud se říkalo dostatečně důrazně. „Mír,“ řekl.

Slyšitelně se nadechl, když neznámý tvor náhle zmlkl a upřeně se na něj zahleděl. *Porozuměl mi snad?* blesklo mu hlavou a rozbušilo se mu srdce.

i Naděje trvala pouhý okamžik. Brouk zvedl hlavu a Joseph vyděše-

ně vyjel, když mu nebezpečně cvakající kusadla prosvištěla jen o vlasek kolem nosu.

Bunny uvolnil stisk a postavil se na veteránovu obranu. Broukovitý tvor se zvedl bleskurychle na zadní a rozběhl se pryč jako o život.

•*•

Gemba se pokusil zastrašit protivníky, ale nepovedlo se mu to. Co bylo horší — oni ho navíc ponížili, když ho dostali do směšné polohy na zádech a pevně drželi. Křičel na ně, aby ho ihned pustili, a* bylo mu jedno, jestli mu rozumí nebo ne. Byl bez sebe zlostí a nedokázal se zarazit.

Jeden z nepřátel se s ním pokoušel mluvit. Z úst mu však vycházelo směšně tiché kuňkání a Gemba se v duchu ptal, jak si mohli takoví třasořítkové vůbec vytvořit řeč. A přece se jim to nějakým zázrakem podařilo. Podle přízvuků a zámlk gazkarský válečník dokonce rozeznal, že jde o sled jakýchsi slov.

Měli převahu, a proto se mladý nezkušený bojovník ocitl v tak nešťastném postavení. Nesměl však připustit, aby ho zajali, žádný Gazkar nikdy nepadl nepříteli do rukou živý.

Gemba ovšem neměl feket, a to bylo na tom všem nejhorší. Bylo přece jen ještě lepší bezectně zemřít, než se nechat zajmout.

Čekal, až se materiál přestane rozčilovat. Jeden z protivníků na něj ustavičně mluvil a Gemba na něj vřeštěl, aby byl laskavě zticha. Jeho

protějšek se k němu přiblížil a přestal si dávat pozor. Náhle zmlkl, patrně aby na něj udělal dojem, a pak cosi zachrochtal.

Gemba zmlkl. Byl si jist, že protivník udělal něco významného a že něco stejně významného očekává. Měl to mít. Jeho obličej byl dostatečně blízko.

Gazkarský válečník zvedl hlavu a chňapl po obličejí svého protějšku. V té chvíli robot uvolnil sevření, aby chránil svého pána. Gemba byl vmžiku volný a začal prchat. Protože se neorientoval, běžel nazdařbůh. Věděl, že v tomto terénu je dost zákeřných pastí, ale bylo mu to lhostejné.

Když se oddělil od padající lodi, dopadl do močálu a zachránilo ho pouze to, že včas otevřel pouzdro. Ostatní jeho druzi s největší pravděpodobností neměli to štěstí a zahynuli.

Ani mu nezbývalo nic jiného než hledat smrt v bažině. Hnal se vpřed a dělal všechno pro to, aby ho „tamti“ nedohonili. Vtom spadl do zrádné díry.

•••

Joseph ani vteřinu nezaváhal a okamžitě se rozběhl za cizím tvorem. Když k němu doběhl, popadl ho za paži a druhou ruku napřáhl směrem k Bunnymu. Předtím se drželi těsně za ním, a přece nestačili zabránit tomu, aby spadl do bažinné díry. Vytáhli ho společným úsilím přes-

ně ve chvíli, kdy hrozilo nebezpečí, že ho bahno stáhne dolů docela. Brouk ležel chvíli bezvládně na kousku pevné země a Joseph a Pepe se ho snažili poněkud bezradně očistit.

Cizinec se ale zakrátko vzpamatoval. Vyskočil a chystal se znovu uprchnout. Bunny byl tentokrát rychlejší. Popadl ho za obě delší paže a zkroutil mu je za zády. Brouk zatlkával tak pronikavě, až oběma lidem zalehlo v uších. Vzápětí je zaplavil přívalem slov.

V té chvíli ztratil Joseph poslední zbytky trpělivosti a ze všech sil na něj zařval: „Drž hubu, ty uječená přišero!“

Brouk vskutku zmlkl a znehybněl.

Bylo už pozdě odpoledne a museli si nachystat nocležiště. Pepe vybral vhodné místo a Joseph s Bunnym přivlekli cizince, který snášel absolutně apaticky všechno, co se s ním dělo.

- „Co s ním uděláme?“ vyzvídal Pepe, když později zasedli k večeři. Nijak přitom neskrýval svou apatii vůči cizí bytosti, která se stále ještě nepřebírala z apatie. „Nemohli bychom ho tu nechat? Stejně z něj nic nedostaneš.“

„Ale dostanu,“ zamručel Joseph a pohlédl upřeně a zachmuřeně na brouka.

„Co je?“ vyhrkl Pepe, když si toho všiml.

„Nebyl mi zrovna vděčný za to, že jsem mu zachránil život.“

Když o tom veterán tak uvažoval,

uvědomil si, že cizinec vlastně nemohl minout jeho obličej. Joseph sice intuitivně uhnul, ale jistě ne dost rychle, aby se dostal z dosahu předsunutých a velmi mrštých kusadel. A přece ho brouk ani neškrábl.

Proč tedy nevyužil všech možností, aby uprchl? Navíc se na útěku choval zmateně a málem se utopil v bahně. Existovalo jediné vysvětlení - zřejmě se při dopadu na zem poranil na hlavě.

„No jo, zdá se, že je úplně mimo mísu," prohlásil Pepe, jako kdyby četl Josephovi myšlenky. „Chtěl utéct, konec konců jsme ho zajali. A nepovedlo se mu to, takže od něj nemůžeš čekat žádný vděk."

„Já myslel, že ho nemáš rád."

„Mám z něj šílený strach," připustil Pepe. „Ale ještě v životě jsem nezašlápl žádného brouka, možná proto, že se mi hnusí. Mám s brouky takovou dohodu. Oni se ke mně nepřibližují a já je nechávám na pokoji" Joseph zamyšleně cupoval suchou nat' připravenou na podpal. „Já prostě nemůžu zapomenout, co nám provedli jeho kumpáni," zachrčel záštiplně. „Opravdu jsem se snažil, ale... Je to silnější než já."

„Tak proč jsi s ním ze začátku mluvil tak mírně a pak jsi ho navíc vytáhl z bažiny?" namítl Pepe nechápavě.

„Protože jen on nám může říct, proč to udělali!"

Starý Cajun se odjakživa choval ke

každému vstřícně a ohleduplně, ale nyní se v něm cosi zlomilo. V náhlém návalu hněvu si uvědomil, že časy mírumilovnosti jsou nenávratně pryč. Brouk ho nenáviděl stejně jako on jeho — a současně měli oba ze sebe strach. Nebyli schopni se nikdy porozumět ani dohodnout. Byli nepřátelé.

A čím jasněji si Joseph uvědomoval, že Lafayette je ztracená, když se na ni tyhle cizí příšery vrhly jako kobylinky, tím větší převahu získával jeho vztek nad rozumem.

„To on nám prozradí, kde najít ostatní," zavrčel bělovlasý veterán temně, „abychom je mohli *zadupat do žemel*!" Vzápětí vstal a zmizel ve tmě. Pepe na okamžik uvažoval, že se za ním rozběhne, ale pak si to rozmyslel. Tušil, že jeho přítel chce být sám. Pohlédl na zajatce, který měl hlavu nakloněnou ke straně. Zdálo se, že pozorně naslouchá.

Když si cizinec všiml Pepeho pohledu, pronesl zcela klidně, nijak vřeštivě něco, co znělo jako: „Bstr-gnzšndmlšndshlbndršš".

„Drž hubu!" okřikl ho mladík, přitáhl si kolena k hrudi a objal si je pažemi. Nejspíš si zdříml, protože sebou zničehonic trhl, když se ze trny jako démon vynořil Joseph a vrhl se na zajatce jako fúrie.

„Tak mluv konečně!" křičel na něj. „Pověz nám odkud přicházíte a proč jste naše lidi pobili jako dobytek! Co při tom cítíte, když se potulujete po kraji a střílíte jako na pouti? Uznáváte se za jedinou opravdovou inte-

ligenci ve vesmíru a ostatním se vysmíváte? Považujete se za bohy, povznesené nade všechno a rozhodující o životě a smrti? Tak mluv, nebo tě hodím zpátky do toho marastu a ještě tě do něj zašlápnu, abys konečně poznal, co je to smrtelná hrůza!"

Pepe vyskočil, aby ho zadržel, ale Joseph ho odhodil a zahrnul zajatce přívalem sprostých nadávek. Znělo to až nelidsky, skoro jako když na ně předtím vřeštěl cizinec.

Cizinec si to nenechal dlouho líbit. Vstal a rozječel se. Pravděpodobně si také nevybíral slova.

Po chvíli oba téměř současně zmlkli. Joseph, zbrocený potem a celý zadýchaný, se vrátil zpátky na své místo.

„Už se cítíš lépe?" zeptal se ho Pepe. Z *jeho* hlasu se nedalo poznat, zda to myslí ironicky nebo upřímně.

Starý Cajun přikývl a pořád ještě ztěžka oddychoval. Dusno neustávalo ani v noci a od poledne ani ne-sprchlo. „Ano - i když mě to na druhé straně mrzí," zachrčel. „Potřeboval jsem to ale jako sůl, muselo to ven. Trápí mě to celou dobu."

„Myslíš si, že mě ne?" hlesl Pepe zarmouceně.

„Já vím," přikývl Joseph. „Řval jsem na něj i za tebe. Ne aby tě ale někdy napadlo se po mně v tomhle opičit, synku. Jsi na tyhle výstřelky ještě moc mladý."

„Díky za poklonu," zasmál se Pepe.

Brouk setrval nadále ve své letargii.

Bunny se choval po celou dobu naprosto klidně a natáčel své teleskopické oči do všech stran.

Vtom zachrptěl jediné slovo: „Zajímavé."

Joseph a Pepe však byli příliš vyčerpaní a zaujatí bojem s komáry, než aby si povšimli hromádky stříbrného šrotu.

•*•

Gemba prožil příšernou noc. Zoufale, náruživě si přál zemřít. Jistě se žádný jiný Gazkar před ním neocitl v tak ponižujícím postavení. Byl oddělen od gazkarského společenství a nemohl najít pachovou sít Neezů. Neměl ani fekett, aby se mohl zabít. Nebyl s to zajmout obě živé bytosti a dovést je k ostatním, protože byli silnější a *zajali* ho.

Nesměl je ani usmrtit, ačkoli k tomu měl dvakrát příležitost, neboť představovali cenný rezonanční materiál a nebyli ve skutečnosti nijak nebezpeční. Neměli zbraně a chovali se dost neohrabaně.

Tím víc ho pokořovalo, že se stal jejich zajatcem. A jeden z nich mu ještě ke všemu zachránil život. Gemba chtěl dát přednost bezectné smrti v močálu před ještě bezectnějším zajetím a vrhl se do bažiny. Ani tento krát mu však nepřálo štěstí. Selhal už tolikrát, že se sám sobě hnu sil. ::

Zbývala mu jediná možnost. . .

Joseph měl pocit, jako by vůbec nespál. Stále znovu v duchu prožíval drasticky reálné výjevy masakru a do toho se mu míchalo první setkání s vražednými útočníky. Opravdu měl dojem, jako by slyšel hřmění, křik umírajících a svištění létajících ježtek. Kromě toho se ve snách vypořádával s broukem - dokonce proti sobě zarputile bojovali.

Náhle měli oba zbraně a stříleli na sebe. Zasahovali se, ale nepadli k zemi, bojovali dál. Joseph náhle ucítil, jak se v něm vzrůstají obrovské síly. Příšerně zařval, vrhl se na protivníka a... probudil se.

Koupal se v potu a trhaně oddechoval. Posadil se a hleděl do tmy. Oheň už dávno vyhasl. Slyšel důvěrně známé noční zvuky - tiché šplounání vody, šustot listí, tlumené mručení lovících srstnatých dravců a občasné pípnutí rozespálého ptáka.

Veterán z BÁZE miloval tyhle noci venku v močálech, třebaže byly někdy tíživé a komáři děsivě štípali. Nyní ho však nesnesitelně bolela hlava a znovu se mu připomnělo staré zranění.

Zavřel oči a opět se mu vybavily hrůzné scény. Nedokázal je potlačit, a přitom byl tak zoufale unavený. Víčka mu padala sama od sebe, jenže sotva usnul, byly tu zase ony děsivé obrazy, tak skutečné, že to snad ani nebyl sen, spíše nějaká jiná realita s jiným pojetím času.

Joseph už nebyl schopen rozlišovat mezi skutečností a snem. Znovu se probudil a měl dojem, že křičel ze spaní. Pepe ale ležel vedle něj naprosto klidně. A z cizince ani Bunnyho nic neviděl, protože byla tma.

Starý Cajun supěl a měl dojem, že mu pukne hrud'. Doufal, že to není srdeční záchvat. Anja, která znala jeho lékařskou dokumentaci, ho už jednou varovala, aby si dával pozor. Prožil příliš mnoho vzrušujících dobrodružství a měl možná i příliš mnoho žen, příliš mnoho bolestí a jizev.

Snažil se dýchat rytmicky. *Neboj se, uklidňoval se v duchu. Nejsi žádný nezkušený zajíc, nýbrž starý, opotřebovaný, unavený muž. Čeho by ses měl tedy bát? Smrti? Ani náhodou, to spíš by ses měl bát života, života plného hrůzy plných obrazů, kterých se nemůžeš zbavit.*

Náhle se rozpršelo a zakrátko cedilo jako z konve. Joseph si přes sebe přetáhl tenkou plachtu aby nezmokl, a po chvíli usnul, ukořelen pravidelným šuměním deště. Do rána ho netrápil jediný sen.

Pepemu se zdálo o pestrých až křiklavých barvách, které se prolínaly a splývaly spolu. Tvořily spirály, které se ztrácely v černé díře. Z těch vzápětí vybuchoval barevný gejzír. Byla to orgie ve všech barvách duhy. Náhle jako by explodovala obrovitá světelná koule zaplňující celý jeho

vesmír a po oslnivé záři následovala chladná temnota.

Když začalo lít, Pepe se probral jen napůl. Vyprskl jako vzteklá kočka, schoulil se do klubíčka a natáhl na sebe plachtu. Zanedlouho také on spal pokojným spánkem.

•*•

Joseph Broussard jr. se probudil, odhodil přikrývku s celtou a otevřel oči. Nevěděl proč, ale zmocnil se ho neblahý pocit. Znovu se ozval jeho neomylný instinkt, věštící blížící se nebezpečí. Vmžiku byl ve střehu a vyskočil na nohy.

Přestalo pršet, právě vycházelo slunce a rozehřívalo vzduch. Ptáci švitořili a z pralesa se pařilo tak, že nebylo vidět na deset kroků. Bunny měl zasunuté teleskopické oči a nehýbal se.

„Kde je zajatec?“ křikl na něj starý Cajun. Vzápětí se k němu vrhl a uštědřil mu mocný kopanec. „Ty zatracená bedno šrotu, to už neumíš ani hlídat?“ zaječel nepřítelně.

Cítil, jak má ještě ztuhlé klouby, a tak si raději zase sedl. Motala se mu hlava a zdálo se mu, že svírává noční úzkost ještě není zdaleka zažehnána.

V Bunnym to příšerně zachřestilo a zaskřípalo, když ho Joseph nakopl. Odskočil metr dozadu, jako by se bál rozzuřeného člověka. Vysunul své tři pohyblivé oči a zíral jimi na starého Cajuná.

To se už pracně probral také Pepe.

Vytřeštil oči, pomalu se vyškrábal na nohy a hleděl střídavě na Josepha a na robota. „Ale co...?“ zajíkl se.

Veterán se pomalu postavil, protáhl se a promnul si zátylek. „Jak je to dlouho, Bunny?“ zeptal se robota o poznání klidněji.

„Ne dlouho, maximálně několik minut,“ zachrčel Bunny. „Prováděl jsem právě analýzy a nedával jsem na okamžik pozor.“

Šedovlasý staroch zavrtěl hlavou a zamumlal: „Jsme my to ale vojáci!“

„Máme šanci ho opět najít?“ zeptal se ho opatrně Pepe.

„Bez problémů,“ zahrkal robot. „Znám jeho polohu. Není daleko. Pohybuje se velmi pomalu.“

„Tak jdeme.“

Znovu se rozběhli za cizincem. Joseph nezapnul antigravitu, jednak proto, že byl příliš rozčilený, a pak proto, že Bunny tvrdil, že uprchlík není daleko. Opasky možná už ani nefungovaly.

Cajun dočista zapomněl na stařecké potíže a hrůzoplnou noc a snadno cizince dostihl. Ten se však tentokrát nevrhl do bažinné díry.

Joseph měl sto chutí ho do ní hodit sám. Skočil po něm a povalil ho na záda. Bunny tentokrát zareagoval dostatečně rychle. Utrhl si několik lián a spoutal jimi zajatce dřív, než ho nešetrně postavil na nohy.

Vraceli se beze slova do tábora. Pepe běžel napřed, aby připravil něco k snídani, než Joseph vydá rozkaz k dalšímu pochodu. Cizinec měl

dost času, aby nabral dech a spustil obvyklý přívál zvuků.

Ani jeden z přátel si ho však nevšímal. Buď je to už nevzrušovalo, nebo byli pohrouženi hluboko do vlastních myšlenek. A protože na něj nereagoval ani robot, brouk toho nakonec nechal a zmlkl.

•*•

Gemba v jedné chvíli ztratil hlavu — proč, to si nedovedl později vysvětlit. Možná to bylo kvůli tichu a prázdnotě v jeho nitru, tím, že byl odtržen od života. Byl genetický zmetek, který věčně selhává.

Nevydržel sedět v klidu a znovu se pokusil o útěk, když se rozednělo. Nic neplánoval, dokonce ani sebevraždu ne. Nohy ho nesly samy od sebe, aniž se řídily vědomým rozkazem.

Uháněl hustou mlhou a nedával vůbec pozor na cestu. Kupodivu ani jednou nezapadl do bahna. Také rozum jako by měl zamlžený a zpola omámen sledoval, jak ho dohonili, přemohli a svázali.

Nekladl žádný odpor a nechal se odevzdaně odvléct zpátky do tábora. Bylo mu, jako by kráčel po vodě, a každým okamžikem mu hrozilo, že se propadne pod hladinu a zmizí v prudkém víru. ' 'Rozum se mu rozjasnil teprve ve chvíli, kdy ho přiměli, aby se posadil. Pochopil, že se na jeho situaci vůbec nic nezměnilo.

•*•

„Musíš něco sníst, Jope!“ naléhal na přítele Pepe. „Ještě nejsme ve Swamp City. Opravdu si myslím, že se v posledních dnech chováš poněkud podivínsky.“

„Jak to můžeš posoudit, zrovna ty?“ osopil se na něj starý Cajun. Vzápětí se zatvářil provinile, když si všiml mladíkova ublíženého výrazu, a vyhrkl: „Ach, Pepe, já... Promiň! Už se v sobě skoro nevyznám. Je to jen...“

„Co?“

„Není to důležité. Odpusť starému pošetilci. Musíš si zvyknout na to, že už nikdy nebudeme žít tak bezstarostně jako dřív. Nikdy.“

„Ano, ale... Až dojdeme do Swamp City, pak... Tam nám přece pomůžou, ne?“

Joseph Broussard jr. mlčel jako zařezaný.

Pepemu náhle zvlhly oči a zašeptal: „Opravdu nikdy?“

Jeho otcovský přítel zavrtěl hlavou.

„Myslíš, že už tam byli taky?“ vyhrkl mladík a ukázal na brouka.

Joseph si zhluboka povzdechl a na okamžik vypadal natolik zkormouceně, že Pepe málem zapomněl na vlastní trápení. Zarostlý, zanedbaný starý přítel mu připadal velmi unavený a odevzdaný.

„Pepe, zažil jsi se mnou, jak ztroskotala jedna jejich loď. Přesto víš, čeho všeho jsou ty 'bestie' schopné. Tenhle brouk vypadá bezmocně jen

proto, že sám nic nedokáže a navíc nemá zbraň. Pravděpodobně si při přistání přivodil těžké zranění hlavy jako tehdy já..."

„Ale, Jope, když jsme se vydali na cestu, říkal jsi přece... Proč tedy vůbec jdeme do Swamp City?"

„Opravdu jsem ti nelhal, chlapče. Sám jsem věřil, že nám odtamtud někdo pomůže. Čím víc jsme se ale blížili k městu a čím déle trvalo mlčení..."

„Jaké mlčení?"

Joseph si opět povzdechl a řekl: „Pepe, dlouho jsem váhal, mám-li ti to povědět, nebo ne. Věděl jsem, že to na skutečnosti nic nezmění a tebe to jen zarmoutí. Proto jsem to tak oddaloval... Myslíš, že jsi schopen vyrovnat se s krutou pravdou?"

Pepe chvíli polykal naprázdno. Vystoupilý ohryzek mu jezdil nahoru a dolů. Potom přikývl. „Vždyť víš, že mám jen tebe," špitl oddaně.

„Tak dobrá. Pověřil jsem Bunny-ho, aby se pravidelně snažil získat radiové spojení s hlavním městem, ale zatím jsme nedostali žádnou odpověď. Bunny nic nezaměřil. Skoro to vypadá, jako by celé město zmizelo z povrchu."

„Myslíš, že jsou všichni mrtví?"

„Obávám se, že ne."

„Tak ty se obáváš!"

„Nemůžu zapudit z mysli výjevy, jak sehnali některé naše přátele dohromady jako dobytek a štváli je k té velké lodi. Naši na okamžik ztratili rozvahu, ale pak se pustili do boje. Tamti je nezabili hned, jako

většinu ostatních, ale prostě je chtěli *naložit* do té lodi a dělat s nimi bůhvíco."

Pepe vykulil oči a vyhrkl: „Proto se domníváš, že by pro ty ve Swamp City bylo lepší, kdyby byli mrtví?"

Joseph přikývl a prohlásil: „Po všem, co jsme dosud zažili, by to bylo vskutku žádoucnější. Přesto jsem nepřestal doufat úplně, Pepe. Určitě jim někdo unikl a schoval se jako my, a teď vymýšlí nějaký plán. Lidi se totiž hned tak nevzdávají, abys věděl. Konec konců pocházíme ze Země a Pozemšťané dokázali přežít i to, že se chtěli vzájemně vyhladit. Což se ovšem nepovedlo úplně. V neposlední řadě se o to zasloužil muž, který nás může zachránit i nyní - tedy pokud se nenajde někdo jiný."

Starý Cajun se odmlčel, chvíli jako by přemýšlel a pak dodal: „Lafayette je něco docela zvláštního. Znamená hodně pro nás, kteří jsme se na ní narodili. Je to vražedná planeta a můžeš na ní žít jen tehdy, když ses na ní narodil. A přece neznám krásnější místo."

„Co budeme dělat?" zeptal se ho rozechvěle Pepe, který sice nechápal úplně všechno, co Joseph řekl, zato přesně vycítil tragičnost situace.

Veterán se otočil na cizince, ukázal na něj a odpověděl: „Tenhle nám to poví."

„Ale jak?" podivil se mladík.

„Já už to z něj nějak vymlátím," zabručel Broussard.

Joseph Broussard jr. se konečně také nasnídal. Uznal, že Pepe má pravdu. Je třeba se posílit. Do Swamp City zbývá ještě pořádný kus cesty a bez nefunkčních antigravů a se zajatcem budou postupovat ještě pomaleji.

Na druhé straně terén bude schůdnější, jakmile opustí okrajovou zónu močálů. Bude se alespoň kde krýt. Starý veterán si nemohl být jist, zda brouka nehledají jeho soukmenovci, kteří přežili havárii lodi. Cizincovo chování mu připadalo podivné. Jako by reagoval rozrušeně, kdykoli mu chtěli pomoci. Vypadalo to skutečně, jako by *vyhledával smrt*.

Ne, tato domněnka byla určitě přehnaná. Každá rozumná živá bytost je přece vybavena zdravým pudem sebezáchovy, sloužícím k zachování rodu. Zajatec by jistě nevynechal jedinou příležitost jak nám rozbít lebky a utéct, nicméně... Mohl to udělat už několikrát, a přece je nezabil. Josephovi stačilo vzpomenout si na minulou noc, kdy Bunny tak žalostně selhal a oni s Pepem spali k ránu jako dudci.

Proč to neudělal? Jsme pro něj přece nepřátelé, uvažoval. Na druhé straně odmítá jakoukoli snahu o dorozumění, nevnímá mé pokusy o pantomimu ani nereaguje na slova podporovaná názornými gesty, nebo předváděním konkrétních předmětů.

„Kéž by se nám s ním podařilo ně-

jak domluvit!“ vykřikl náhle šedovlasý veterán mimovolně, a ihned se zarazil.

„Možná by to vyšlo,“ odpověděl lakonicky Bunny.

Joseph Broussard jr. se zaraženě zahleděl na robota a ústa otevřel dokořán. „Co by *mohlo vyjít?*“ vyhrkl.

„Máme tu příčinu předchozí nedostatečné ostražitosti,“ zachrčel Bunny. „Analýza cizí řeči byla velmi složitá. Neexistují prakticky žádná srovnání. Nyní by bylo třeba zkusit na objektu správnost překladu.“

„*Tak dělej konečně!*“ křikl na něj starý Cajun. Máchal při tom pažemi tak směšně, až se Pepe zvonivě rozesmál.

Robot natočil teleskopické oči k broukovi a vychrlil ze sebe nesrozumitelnou změť zvuků a slabik. Pepemu bylo jasné, že se v životě nenaučí takovou hatmatilku, natož aby jí dokázal hovořit. To dokázal jedině nějaký robot nebo někdo, kdo měl speciálně uzpůsobené hlasivky, tři jazyky a velmi pružný hrtan.

Zajatec zprvu jako by odmítal Bunnyho poslouchat, ale pak k němu natočil malou hlavu s velkýma neklidnýma fasetovýma očima a vřeštivě odpověděl. Zakrátko se zdálo, že se mezi těmi dvěma vyvinul živý dialog, který Josephovi a Pepemu málem trhal uši, jak jim zněl nelidsky řinčivě. A pak náhle zavládlo ticho.

„No. tak?“ zachrčel veterán z BÁZE napjatě.

Robot si dával načas jako vždycky, pečlivě analyzoval a pak pohlé-

dl jedním okem na zajatce, druhým na Pepeho a třetím na Josepha. „Zkrácená forma jeho kódového označení zní Gemba a je to gazkarský válečník," zadrnčel.

Bunnyho kovově skřípavý hlas vystřídalo bezdeché ticho. „Není snadné pochopit, co se v Gembovi odehrává a co se mi snažil objasnit," zachraptěl robot vzápětí. „Nicméně se mi podařilo zjistit, že Gemba má nejnižší vojenskou hodnotu a tohle je jeho první akce. Hodnotu se u Gazkarů zjevně rozlišují podle počtu hrotů na hlavové koruně. Čím je jich méně, tím vyšší postavení."

„Takže jsme se mýlili," zabručel Joseph, když si vzpomněl na první setkání s broukovitými bytostmi.

„Správně. Gemba se domnívá, že onen umírající Gazkar byl skutečně velitel lodi a-dále že se jemu jedinému podařilo přežít havárii. Cítí prý v sobě nekonečné prázdno."

„Jak tragické," ucedil starý Cajun sarkasticky. „Jsem opravdu dojat. No a?"

„Tebe a Pepeho označuje za kořist, a podle tónu, jakým to řekl, bych odhadoval, že to není zrovna lichotivé."

„Pohrdá námi?" vzkypěl Joseph.

„Ano. Pro Gazkary jsou živé bytosti, které našli, *buď nepřátelé*, nebo kořist. V žádném případě je nepovažují za rovnocenné se společenstvím Gazkarů a ostatních."

„*Ostatních!*" opakoval zamyšleně starý Cajun a začalo mu pomalu svírat.

„Jde o určité společenství národů. Gemba není zástupce pouze jediného cizího národa, je jich víc. Toto společenství postupuje společně a příslušníci každého národa mají přidělené určité úkoly - a také se ze všech sil snaží, aby je splnili co nejčestněji. Tyto národy jsou podle Gemby ve svém vývoji mnohem dál než všichni ostatní živí tvorové, třeba v téhle Galaxii. Lidé jsou tedy pro ně - podle toho, jak velký odpor kladou - buď nepřátelé, které je třeba vyhladit, nebo kořist. Jsou-li, stejně jako vy dva, bezbranní a lze je snadno přemoci, získávají postavení kořisti ve smyslu upotřebitelného *rezonančního materiálu*. Gemba je toho názoru, že vy dva jste skvělý rezonanční materiál, možná ještě vhodnější než *Vecharové*, kteří se kdysi stali jeho *kmotry*."

Pepův obličej byl jeden velký otazník a nezakrytě civěl na válečníka. „Tedy, já tomu vůbec nerozumím," vyhrkl.

„Vskutku to vypadá, že Gemba už není schopen vyjádřit se srozumitelně," vysvětlil mu robot.

Od té doby, co Joseph a Pepe začali spolupracovat s Bunnym v Camp Mirage, nikdy od něj neslyšeli takovou záplavu slov, navíc zbavených jakékoli šroubovanosti a vyumělkovanosti. Dokonce ani nechrčel a na okamžik ani v nejmenším nepřipomínal hromádku šrotu, která měla být už dávno vyřazena z provozu.

„Je možné,, že něco zatajuje, ale

spoustu věcí prostě neví. To není v jejich společenství ani nutné, každý totiž ví pouze tolik, co mu stačí ke splnění úkolu. Gemba je schopen sdělit ledacos, ale nedokáže to vysvětlit. Všechny tyto pojmy jako rezonanční materiál, kořist a podobné sice mohu po analýze přeložit do jisté míry podle smyslu, ale nevím, co si pod nimi mám představit. Gemba na druhé straně nezná výrazy jako individuum, samostatný vývoj a tak dál. Něco mu říká pouze termín *sa mota*, alespoň o něm ví z vyprávění druhých a z vlastní trpké zkušenosti. Zřejmě to ho částečně připravilo o rozum."

"Jak už jsem řekl, jsem dojat," zavrčel starý Cajun. „Vypátral jsi, proč se svými kumpány vůbec přiletěl do Mléčné dráhy?"

"Za předpokladu, že pocházejí z jiné galaxie."

"To předpokládám velmi důrazně. Přirozeně že jsme neprozkoumali kdejaký šutr, který obléhá Slunce, ale s tak agresivním národem bychom se byli určitě střetli už dřív. Jistě létají do kosmu velmi dlouho, jinak by byl Gemba mnohem uctivější a zdrženlivější, protože by to pro něj bylo něco nového, vznešeného. On ale jen dospěl do věku, kdy se může jako voják zúčastnit tažení, a přitom čerpá ze zkušeností svých soukmenovců."

•Joseph žasl sám nad sebou. Tolik dlouhých vět za sebou!

"Vskutku," odpověděl robot. Gemba naznačil, že toto společen-

ství národů ovládá lety do kosmu již velmi dlouhou dobu a že hledá vhodný rezonanční materiál. Přesné historické pozadí nezná, neví ani, jak se jmenuje jeho domovská galaxie či kde se nachází. Není to pro něj důležité, nezajímá ho to."

"Je pro něj důležité alespoň to, proč je tady?"

"Ani trochu. Je to válečník, nic víc. Jeho úkol je pořád stejný - potírat nepřátele, brát do zajetí kořist. Je mu jedno, kde plní svůj úkol. Snažil jsem se mu osvětlit, jakou roli zde na Lafayette hrají lidé, ale okamžitě mě uťal. Nechce nic vědět."

"To proto, aby nemohl navázat vztah a možná i ztratil smysl svého bojového úkolu?"

"Ne. Má nejnižší hodnost a nepřemýšlí o jiných, dokonce ani o sobě - tedy až na to, že pociťuje jako obrovskou ostudu, že se dostal do zajetí. Vypadá to, že se to nepříhodilo žádnému Gazkarovi před ním."

"Pověz mu tedy, že s ním nechceme zacházet jako se zajatcem. Když u nás zůstane dobrovolně, můžeme ho rozvázat."

Bunny chvíli mluvil s Gembou, ten ale reagoval velmi bouřlivě. Joseph tušil jeho odpověď ještě dřív, než ji robot začal překládat.

"Ohromila ho tvá nestoudnoust a požaduje, abyste naopak vy šli s ním. A raději dobrovolně. Prý se hodíte jako dobrý rezonanční materiál. Pokud se budete bránit, budete zabiti. A to by údajně bylo zbytečné plýtvání."

Joseph vstal a začal se procházet, aby nevybuchl zlostí.

„To my plýtváme časem, když debatujeme s tímhle hnusným broukem,“ řekl podrážděně. „Je tak zabedněný, že nemáme šanci se s ním domluvit — a nic nepomáhá, že jsi schopen překládat.“

„Ne. Gemba ani nemůže reagovat jinak. Je členem řádu, který připomíná mravenčí společenství, v němž jednotlivec neznamena absolutně nic. Požaduje se pouze vědomí povinnosti sloužit blahu celku. Mají to v genech. Stejně jako mají geneticky zakódováno, jak se chovat vůči cizincům. Striktně dodržují dělení na nepřátele a svazek. Neznají nic mezi tím.“

Bunny si odchrchlal a pokračoval: „I kdyby se Gemba nedostal do zajetí, je schopen myslet pouze v omezené míře. V žádném případě nelze mluvit o abstraktní představivosti, natož o fantazii. Nemá ani pojení o čase v našem slova smyslu. Tuší, že kdysi někde vyrůstal, ale nevzpomíná si na to. Stejně tak si nedovede představit, že jednou zestárne. Když jsem se ho na to zeptal, bylo na něm vidět, že mě považuje za pomatence, kterému selhaly všechny systémy. Spoustu mu toho ani nedokážu přeložit, protože mi chybí analogické pojmy.“

„Víme tedy, že nic nevíme. Známe jen jeho jméno.“

„Gemba není jméno v pravém slova smyslu. Gazkarové se rozlišují podle hodnosti a vzoru na zádech

krunýřích, oslovují se zkrácenými formami kódových označení jejich původu. Zkratkové slovo *Gemba* tedy může sloužit stovkám dalších Gazkarů.“

•*•

Joseph nařídil, aby se sbalili a co nejrychleji se připravili na cestu do Swamp City. Byl rozhněván a zklamán, že jim zajatec pověděl tak málo. Naděje, že přispěje k rozluštění celé záhady, se ukázala jako pustá iluze.

Bylo zcela lhostejné, že mu nyní mohli říkat Gembo a že se jeho národ jmenoval Gazkarové. Ze je voják, věděli již delší dobu. Joseph mohl přirozeně opakovat některé otázky a položit i další, ale nechtěl být netrpělivý. Zdálo se, že Bunny není zrovna ve vrcholné formě, a nechtěl ho přetěžovat. Také zajatec se potřeboval zotavit a nemělo cenu ho zasypávat dotazy; jen by ho zmátly a možná pobláznily docela.

Ne že by Cajun náhle pocítil porozumění nebo soucit vůči cizímu tvorovi, na to měl před očima až příliš jasný obraz zavražděných přátel.

Gemba navíc dával najevo, co si myslí o něm i o Pepem — nepovažoval je za víc než za hospodářská zvířata, která by měla přinést co největší užitek. Nebylo však třeba je příliš hýčkat a pečovat o ně.

Joseph pochyboval, že Gazkar je schopen pochopit pojmy jako úcta a vážnost. Gemba cítil vůči svým věz-

nitelům obrovskou nadřazenost a shlížel na ně spatra jako na všechny, kteří nepatřili k jeho národům.

Starý Cajun se v neposlední radě zlobil také sám na sebe, protože stále přemýšlel a točil se přitom v kruhu. Ztrácel ze zřetele vlastní cíl - zorganizovat odpor a vyhnat cizince z Lafayette, a posléze z Mléčné dráhy vůbec.

Gemba to neřekl jasně, ale naznačil, že Lafayette není jediná, kterou jeho soukmenovci takhle testují. Invaze probíhala zjevně na více místech. Nevěděl však, na které planetě se ocitl. Souřadnice, hvězdná mapa, korekce kurzu - to vše byly pojmy, které prostému gazkarskému vojínovi nic neříkaly.

Zřejmě šije měl osvojit až ve chvíli, kdy dosáhne patřičné hodnosti a získá větší pravomoci. Tím víc šedovlasého veterána mrzelo, že zahynul velitel - hodily by se jim jeho informace a vědomostí. Stačil se však zabít dřív, než je z něj dokázali vydolovat. •

„Vysvětlíš mi všechno večer?“ vytrhl Josepha z úvah Pepe.

„Přirozeně, synku. Ale vlastně není co vysvětlovat. Gemba toho neví o mnoho víc než my. Musíme se co nejrychleji dopravit do Swamp City.“

„Jak dlouho nám to ještě potrvá?“

„Pěšky? Počítám, že ještě tak pět šest dní. Gemba nás dost zdržuje a navíc se musíme krýt.“

•••

Gazkar se celý den pokoušel utéct. Zdálo se, že se nemůže smířit se skutečností, že se dostal do zajetí. Bun-ny se s ním snažil mluvit, ale válečník ho odbýval nenávisťnými výlevy. Ty však jeho věznitelům nepřinesly žádné další informace.

Pepe byl stále zamyšlenější a Joseph si všiml, jak si čím dál častěji kradí prohlíží Gazkara.

„Napadlo tě něco zvláštního?“ zeptal se ho.

„No..., rád bych věděl, jestli je Gemba *on* nebo *ona*?“ odpověděl, rozpačitě mladík.

Joseph se *zarazil*. Takhle o Gazkarovi nikdy nepřemýšlel, protože mu tu připadalo bezvýznamné. Pepe ale měl vlastně pravdu. Možná by tak mohli najít nějakou cizincovu slabinu a vytáhnout z něj víc. *Něco přece musí vědět!*

„Zeptej se ho na to, Bunny!“ vyzval robota.

Následovala delší debata. Nakonec se Bunny otočil k oběma přátelům a prohlásil: „Nerozumí mé otázce.“

„Jak prosím?“

„Snažil jsem se mu všemožně popsat rozdíly mezi pohlavími, ale oni pro to zřejmě nemají žádné výrazy. Gazkar je bezpohlavní. Nedovedl mi odpovědět, když jsem se ho zeptal, jak tedy vznikl. Dal mi najevo, že to válečník nepovažuje za důležité. Mám za to, že můj překlad byl předtím nepřesný a že Gemba je *ono*.“

„Radši zůstaneme u mužského rodu,“ vyhrkl Joseph. „On skutečně nemá představu o tom, že rozdílná

pohlaví slouží k plození potomstva?"

„Ne. A ani to nechce vědět." Starý Cajun zavrtěl hlavou a mlčky kráčel dál.

•••

„Čekal jsem už dost dlouho," prohlásil Joseph Broussard jr. večer. „Rád bych znal odpovědi na mé otázky."

„Hele, on vůbec nepotřebuje jíst?" podivil se Pepe a *ukázal* na Gembu. „Odmítá, cokoli mu nabídnu. Ani mi neřekl, jestli nechce, protože nesnáší naši potravu, nebo jestli žije ze zásob."

„On toho vůbec moc nepoví," zavrčel Joseph. Jeho trpělivost byla u konce. Měl sto chutí skočit po Gazkarovi a odpovědi z něj doslova vymlátit. „Ten ničema tvrdí, že má spoustu bratříčků," dodal a obrátil se na robota. „Zeptej se ho!" vyštěkl.

Znovu došlo k delší výměně názorů mezi Bunnym a válečníkem, zatímco oba lidé mlčky jedli.

Když Gembu zmlkl, otočil se robot na veterána a řekl: „Gazkarové nejsou první. Ze všech nejdříve obsadili planetu Neezové."

Joseph strnul a kousek opečené ryby, který si chtěl právě vsunout do úst, mu wypadl z ruky. „Velký Bože!" zašeptal. „Potom. ..., potom to vůbec neudělali Gazkarové?"

„Ne," odpověděl robot. „Válečníci slouží jen k tomu, aby udržovali stav okupace a kryli Neezům záda.

Ti mají za úkol vybrat planetu, přistát na ní a prozkoumat ji."

„Prozkoumat?" zavřeštěl Joseph. Tak oni říkají průzkum tomu, když nad celou planetou rozprostřou pole sugestivního záření a doženou všechny její inteligentní obyvatele málem k šílenství? blesklo mu hlavou. Když postupně cílenými paprsky odstřelují a rozpouštějí ve vzduchu bezmocné ubožáky, kteří neudělali nic jiného, než že bránili holé životy? Když vyhladí celou civilizaci a s několika málo těch, kterým se podařilo přežít, zacházejí jako s dobyt看em?

To alespoň vysvětlovalo, proč jsou gazkarští válečníci agresivní. Jejich národu byly vštípeny vlastní morální zásady a pojmy, zaměřené na to, aby si podrobovali druhé.

Ne, masakr způsobili ti průzkumníci! pomyslel si. *Já ho zabiju, zabiju ho!*

Joseph sebou trhl, když ucítil na paži Pepeho ruku.

„Jo," zašeptal mladík.

Starý Cajun si přitiskl konečky prstů ke spánkům a krouživě si je promasíroval. „Už je to dobré," zasípal po chvíli. Svěsil chvějící se ruce a zlostně šlehl očima po Bunnym. „Kde jsou?" zašeptal. „Zeptej se toho hnusného brouka, kde jsou."

„On to neví," odpověděl robot po chvíli. „Proto je z toho také tak zmatený. Nemůže najít své soukmenovce, jejichž lodi už dozajista přistály, ani Neezy."

Joseph pokývl hlavou a otočil se.

Chvilí hleděl mlčky do kraje, na který se rychle snášela tma, a pak řekl Pepemu: „Jdeme spát.“ Poté si lehl a přikryl se celtou.

Mladík se natáhl vedle něj a rychle usnul. Zakrátko také Joseph tiše pochruoval.

Veterán vstal opět za rozbřesku a spatřil Bunnyho, jak na kraji tábora bojuje s Gazkarem. Robot cizince neúprosně svíral a ten se mu marně snažil vyprostit.

„Přestaňte!“ křikl na ně.

Také Pepe se v té chvíli zvedl a vyděšeně se rozhlížel.

Oba soupeři strnuli, a pak se Gem-ba náhle zhroutil. Přepadl na záda a všech šest údů mu trčelo nehnutě do vzduchu.

Bunny se k němu okamžitě sklonil a vyšetřil ho. „Je mrtvý,“ konstatoval.

„Mrtvý?“ opakoval po něm Joseph nevěřícně. „Ale jak...?“

„Vyděsil jsi ho k smrti,“ nadhodil Pepe a opatrně se přiblížil k nebohému bojovníkovi.

„Nesmysl,“ vyprskl starý Cajun. „Už jsi viděl cvičeného válečníka, který by zemřel hrůzou kvůli troše křiku?“

„Máš pravdu,“ přisvědčil mladík. „Bylo by to divné. I když poslední dobou řveš skoro pořád.“

Také Joseph si prohlédl ztuhlého mrtvého brouka. Několikrát ho neurvale nakopl a čekal, jestli zareaguješ Nic. Podíval se mu do narudlých fasetových očí, na nichž se již tvořila mléčná mázdra. Zajatec se před-

tím co chvíli pečlivě čistil všema čtyřma rukama a zvláště důkladně si protíral oči. Joseph už tehdy došel k domněnce, že vylučuje ze žláz nějakou tekutinu, protože se pokaždé velmi leskl.

„Zdá se, zeje doopravdy po něm,“ přiznal zajímavě. Byl vážně zděšen a cítil se provinile. „Ale nejspíš jsem to nezpůsobil já...“

„Mohl zemřít z různých důvodů,“ přihlásil se o slovo Bunny. „Možná proto, že nic nepožíval, možná to vyvolala změna klimatu nebo ho štípl nějaký hmyz, aniž jsme si toho všimli. Jsem naprogramován tak, že nejsem schopen provést přesné lékařské vyšetření a zjistit skutečnou příčinu smrti. Teplota Gazkarova těla ovšem poklesla o víc než deset stupňů a nezaznamenávám žádné tělesné ani mozkové funkce. Kromě toho začal proces konzervace, vyvolaný ztuhlostí a podchlazením těla. Probíhá sice jinak, než tomu bylo u velitele, ale to ještě nemusí nic znamenat. Velitel se přece zabil záhadnou zbraní.“

„Možná i tenhle chtěl zemřít, když se mu před chvílí nepodařilo uprchnout,“ uvažoval nahlas Joseph. „Ale to by se vlastně neshodovalo s jeho přechozími prohlášeními.“

„Velitel spáchal sebevraždu,“ namítl Pepe.

„Ano, protože mu beztak nezbyvalo nic jiného.“

„Je mi tak nějak líto, že je mrtvý, Jope.“

„Líto!“ zavřeštěl starý Cajun.

„Ech..., alespoň jsme se od něj něco dozvěděli. I když na druhé straně - mohl nás zavést k ostatním."

Joseph mrzutě zafrkal a řekl proti své vůli: „Ani já nechtěl, aby umřel. Sice jsem si to přál, ale ve skutečnosti jsem to nechtěl, chápeš?"

„Chápu. A co uděláme teď?"

„Vezmeme ho s sebou do Swamp City. Konec konců to byl první cizinec, který nám padl do rukou. Ve městě ho bude možné vyšetřit podrobněji. Uneseš ho, Bunny?"

„Bez problémů," zachrčel robot. Naložil si brouci tělo na záda a mlčky se vydali na další cestu.

•*•

Pozdě odpoledne měli močálovou džungli konečně za sebou a rozprostírala se před nimi rozlehlá, mírně zvlněná lesnatá rovina. Mezi stromy probleskovaly ostrůvky rákosí a křovin.

Půda se zdála být pevná, ale zdání klamalo. Pod tlustou humusovou vrstvou byla voda a našinec měl při chůzi dojem, jako by se bořil do měkkého koberce. Každý krok mohl být klidně poslední, všude číhaly *zrádné* bažiny, v nichž bylo možné utopit se během několika málo vteřin.

Opodál kolem nich táhlo v *začínajícím* soumraku stádo gruinů, asi metr vysokých a dva metry dlouhých sudokopytníků, jakýchsi kříženců prasat a hlodavců, jimž z tlam čouhaly nebezpečné tesáky. Jinak to ale byli neškodní býložravci.

Pepe si mohl vykoukat oči, protože gruiny v životě neviděl. V jeho pralesní domovině, nacházející se o 4 000 kilometrů dál, se vůbec nevyskytovali.

Zato Joseph hleděl vytrvale k obloze. Zdálo se však, že všude vládne mír a klid. Beztak neměli na vybranou a museli přejít po rovině táhnoucí se před nimi, aby se dostali do Swamp City. „Utáboříme se tady," přikázal po chvíli. „Zítra musíme být odpočatí, abychom neodpadli kousek od cíle."

Pepe se poohlédl po něčem k snědku a zakrátko se vrátil s náručí plnou ovoce, ořechů, hub a kořínků. Na rybolov neměl čas, ale i tak měli jídla dost - Joseph stejně jen uďobával, a tak Pepe zhltl i jeho porcí.

Potom poseděli chvíli tiše ve tmě a hleděli do dohasínajícího ohně. Nedaleko nich se rozkládala volná krajina. Mladík měl poprvé v životě strávit noc pod širým nebem plným hvězd.

„Už víš co uděláme, až dojdeme do města?" zeptal se mladík zničehonic přítele.

„Poohlédneme se po přátelích, kteří unikli Neezům."

„Nejspíš už nevěříš, že ve Swamp City najdeme spásu, co?"

„Ne. Gemba přiznal, že kromě nich přistály ještě další gazkarské lodi. A na Lafayette není mnoho míst, která by je zajímala," uchechl se šedovlasý veterán a rozverně Šťouchl do mladíka. „Myslel jsem to samozřej-

mě ironicky, synku. Swamp City je jediné větší město na naší planetě."

"To vím. Ale zatím jsem ještě nepochopil tvůj komický humor."

"To je dobré - komický humor," pochichtával se Cajun,

"Jsi nepolepšitelný, Jope," durdil se Pepe. "Ještě jsi mi neodpověděl na otázku. Co budeme dělat, až dojdeme do města?"

"Existuje spousta možností. Uvidíme, až tam budeme. Nějak to zvládneme. Dostali jsme se už tak daleko, že se nesmíme zaleknout žádných dalších problémů."

"Já se nebojím. Jen jsem z toho všeho celý popletený. Je mi líto, že se někdy chovám tak trochu hloupě."

"Nemluv nesmysly, synku. Jsi skvělý."

Mladík hleděl chvíli němě do ohníčku a pak zašeptal: "Když jsi mluvil o muži, který by nás mohl zachránit - měl jsi na mysli Perryho Rhodana?"

"Ano."

"Dewey mi o něm vyprávěl. Prý tíž žije mnoho set let, je to tak?"

"Ano. On a ještě několik dalších. Letěl jsem s nimi k Velké prázdnotě a zpátky. Mají zabudované čipy, které jim zaručují nesmrtelnost."

"Nedovedu si představit, že bych byl tak starý... Nezblázní se z toho?"

"Může být, synku. Ale to potrvá ještě hezkých pár tisíciletí."

A ty doufáš, že když už nás nezachrání nikdo jiný, pak jedině Perry Rhodan?"

"Až se to dozví, určitě. Znáám ho konec konců osobně, Pepe. Měl by sis z něj vzít příklad, pokud chceš být ještě nějakou dobu hrdina." Poklepal mládenci na rameno a dodal: "Myslím po tom všem. Už teď jsi hrdina."

"To by bylo prima, Jope! Měl bys mi o něm ale povědět víc."

"O něm i o ostatních, Pepe. Slibuju ti, že ti o nich povyprávím, jakmile budeme mít trochu času."

"Aspoň něco...!"

"Tak dobrá. Nech mě ale, abych si rozmyslel, jaký příběh ti o Perry Rhodanovi a jeho přátelích vyli-
čím..."

•*•

Příští dny uplynuly bez mimořádných událostí. Postupovali rychle vpřed, protože Joseph se v kraji velmi dobře vyznal. Také Pepe se rychle přizpůsobil a instinktivně vycítil, který krok je bezpečný a který ne.

Jen první noc spal mizerně. Měl pocit, jako by byl nahý a bezbranný, když ležel pod širým nebem, a několikrát za noc se vyděsil. Joseph nařídil, že se budou střídat v hlídání, protože příliš nedůvěřoval Bunny-mu. Kromě toho se domníval, že to mladíka uklidní.

Robot hopkal vytrvale za nimi s Gazkarem na zádech. Přesto se několikrát porouchal a vždycky příšerně to v něm chrastilo a skřípalo, než se zase vzpamatoval. Držel se statečně a tak jednoho dopoledne

konečně spatřili na obzoru obrysy města.

„Za chvíli jsme tam, že, Jope?“ z radoval se Pepe.

„Ano, synku. Ještě tak deset patnáct kilometrů, a jsme na místě.“

V té chvíli zdánlivě mrtvý brouk seskočil Bunnymu ze zad a hbitě se hnál pryč.

•*•

Poté, co ztroskotal jeho poslední pokus o útěk, neměl Gemba žádné jiné východisko. Umínil si předtím že uprchne, napadne cenný materiál ze zálohy a zmocní se ho. Jen tak mohl alespoň nepatrně napravit své předchozí selhání.

Když mu to však nevyšlo ani tentokrát, nezbylo mu, než ze sebe dělat mrtvého. Gazkarové měli ve zvláštních nouzových případech možnost okamžitě se uvést do spánku podobného neživému stavu. Nebylo u nich možné zjistit žádné tělesné funkce, mozek měli vypnutý a příslušně jim poklesla tělesná teplota.

„Mrtvý brouk“ byla téměř instinktivní reakce na zoufalství, které Gemba cítil. Nevěděl jak dlouho bude tento stav trvat, nebo zda se, z něj vůbec kdy probere. Tím spíš ho přitahovalo pomyšlení, že už se nikdy neprobudí. Alespoň by tak ze sebe jednou provždy smyl pohanu.

Gazkar cítil, jak celý ztuhnul. Bylo mu najednou strašně lehko, a pak už nic nevnímal. A stejně znenadání

jako „zemřel“, tak se i probudil. Tělo mu začalo fungovat jako dřív a teplota se zvýšila tak rychle, že to částečně porouchaný robot ani nestačil zaznamenat. Seskočil z něj a začal utíkat.

Zaplavila ho vlna euforie a měl pocit, jako by se vznášel. A hnál se vskutku tak rychle, že ho nemohli dohonit ani jeho věznitelé, ani robot. Zamířil přímo k lesu, rozkládajícímu se těsně před městem. Pokud se mu tam podaří doběhnout, bude se moci dostatečně krýt.

Smysly měl zostřené na maximum a pobízely ho k vrcholnému výkonu. Jako by se mu nikdy nestala žádná nehoda, jako by nikdy neprožil ponížení. Mrtvolná ztuhlost z něj spadla, jako by kdosi mávl kouzelným proutkem.

Euforie dodávala Gembovi křídla. Hnal se ze všech sil rovinou a byl si jist, že dosáhne svého cíle. Dezorientace, zoufalství a zmatek byly ty-tam, přesně věděl, kam má zamířit.

Bude moci společenství zpravit o tom, že se mu podařilo uprchnout dvěma, kteří představovali dobrý re-i zonanční materiál. Gazkarové je bez námahy přemohou a včlení zpátky do svazku. Gemba přece jen splní svůj úkol a společenství ho nezavrhne.

Konečně našel pachovou sít' Neezů.

•*•

„Rychleji!“ křičel Joseph Broussacd, jr. Pepe ani Bunny se nedali pobízet

dvakrát. Ze všech sil se hnali za prchajícím Gazkarem, kteří mířil rovnou k městu. Cajunovi bylo jasné, že ztratí válečníka z dohledu, jakmile se mu podaří vběhnout do lesa nedaleko města. V duchu zuřil, jak snadno se nechal napálit.

Brouk předstíral, že je mrtvý, a nechal se odnést až k městu. Jako by pochopil, že právě tady najde své soukmenovce. Možná předtím pozoroval dva lidi dostatečně dlouho, aby pochopil, že ho nenechají na místě, nýbrž ho ze zvědavosti vezmou s sebou. Joseph by třeba nejednal jinak, kdyby se dostal do podobné situace.

Veterán si sice uvědomoval, že Gazkar má nyní všechny trumfy v ruce, protože je zaskočil a získal notný náskok, nicméně měl těžké tělo a neběželo se mu v měkkém terénu lehce. A navíc neznal jeho záludnosti. Joseph spoléhal na to, že válečník udělá chybný krok a ztratí cenné vteřiny,

Joseph, Pepe a Bunny se rozdělili a snažili se Gembovi nadběhnout a odříznout mu cestu. Zcela vpředu se řítí robot, který byl nejrychlejší, přestože měl vadná odrazová pole. Za ním uháněl Pepe, který měl dlouhé nohy a byl mladý. Cajun se však držel také velmi dobře, i když ho tu a tam přemohla chvilková slabost.

V té chvíli Gemba upadl poprvé. Okamžitě byl ale zase na nohou. Odbočil a pokusil se doběhnout do lesa jinudy. Bunny ho však mezitím předběhl a zkrátil mu cestu. Gazkar usko-

čil a změnil směr, ale to už se k němu hnal ze strany dlouhými skoky Pepe.

K lesu zbývala uprchlíkovi pouze jediná cesta. Kličkoval jako zajíc. Nejspíš doufal, že jim přece jen unikne, nemínil se vzdát a ani jednou se neotočil. Kdykoli upadl, rychle se zase zvedl a běžel dál.

Čím více se les blížil, tím byla půda rozbředlejší a přibývalo strouh a bažinných děr.

Za lesem leželo město ve vzdálenosti ani ne šesti kilometrů. Ve srovnání s tím, jak dlouhou cestu měli za sebou, bylo co by kamenem dohodil. *Nesměli* připustit, aby jim Gemba unikl!

Vtom Bunny dohonil válečníka, a hned po něm také Pepe. Vrhli se na něj a převalovali se s ním na zemi. Brouk vřískal a řádl jako smyslů zbavený. Odhodil od sebe mladíka jako pírkó, ale Bunny byl robot a měl značnou váhu, proto se nedal setřást tak snadno. Také Pepe se bleskurychle zvedl a znovu se vrhl na válečníka.

Konečně k nim dospěl Joseph. Běžel však dál až prastarému stromu obrostlému mechem, orchidejemi a liánami. Loveckým nožem rychle odřízl několik šlahounů a vrátil se zpátky. Zatímco se Bunny a Pepe snažili pevně držet rozzuřeného gazkarského bojovníka, rychle a zručně mu spoutal nejprve dlouhý pár.rukou, poté nohy a nakonec kratší horní paže.

Gemba však nepřestal .řádit. Škubal sebou a zasypával je staccatem

nenávisťných skřeků. Pepemu to znělo skoro stejně jako vražedný skenovací signál Neezů v Camp Mirage.

Všechny jejich snahy uklidnit Gazkara se mýjely účinkem. Prskal a vřískal, dokud mu síly stačily. Poté ale upadl do apatie, ne nepodobné mrtvolné ztuhlosti.

Joseph a Pepe se sesuli vysíleně. a zadýchaně na zem a ani jeden z nich nebyl několik minut schopen něco říct nebo třeba jen zvednout prst.

Teprve když nabrali dech a vzpamatovali se, když si otřeli pot z Čela, vrátil se do nich opět život. Bunny nespouštěl spoutaného válečníka z očí, ten ale setrval v apatickém stavu. Joseph mu nevěřil, že se vzdal; bylo mu jasné, že jen čeká na příležitost, aby udeřil znovu.

Gemba už nevypadal tak zmateně jako předtím. Ve fasetových očích měl znepokojivý, ne-li dokonce hrozivý žár.

•*•

„Nuže?“ vyzval starý Cajun konečně robota k řeči.

„Z vodopádu jeho slov se nedá prostě analyzovat nic rozumného. Jeho řeč je stále ještě velmi cizí a neznám mnoho jejích prvků. Gemba je celý bez sebe zlostí a nenávisť. Na druhé straně si je ale zcela jist, že už mu neuniknete. Jeho zajetí je prý dočasné a nijak vám nepomůže.“

„Copak je příčinou jeho nenadálého znovuzrození?“

„Neezové rozhazují jakousi pachovou sítí, podle níž se Gazkarové orientují. Proto byl Gemba předtím tak dezorientovaný. Nacházel se mimo její dosah a nevěděl, kterým směrem se má obrátit. Bez této sítě je každý Gazkar dokonale bezmocný, protože nemá naši představivost ani schopnost orientace. Není schopen řídit se postavením slunce, kompasem ani souřadnicemi. Řídí se pouze čichem podle pachové sítě Neezů. Bez ní je prakticky slepý a hluchý, nemá se čeho zachytit. Má sice jemný čich, ten se ale zaměřuje pouze na důvěrně známou sítí jeho soukmenovců. Žádné jiné signály nepřijímá.“

Joseph otevřel ústa dokořán.

„Neezové zjevně rozprášili v širším okolí Swamp City hustou pachovou sítí. Ta probrala Gembu z jeho mrtvolné ztuhlosti, a to tak rychle, že bylo sice možné zaznamenat oživení jeho tělesných funkcí, ale nedalo se patřičně brzy zareagovat. Jak se zdá, Gazkarové bezvadně ovládají umění předstírat smrt v bezvýchodných situacích a jsou schopni dokonce oklamat i techniku. A pak se vrátí pod ochranu společenství.“

Bunny se odmlčel. Pepe si přitáhl kolena k bradě a objal si je rukama. Joseph setrval dlouho v podřepu a uvažoval. Nenapadlo je rozdělat oheň, jít něco ulovit ani rozbít tábor.

Gazkarský válečník se choval klidně, jen zlověstný žár ve fasetových očích prozrazoval jeho vnitřní napětí. Nepřetržitě pozoroval své vězni-

tele a číhal na příležitost, kdy je bude moci naposledy přelstít.

Vrátil se do působnosti Sítě a kořist mu nemohla nijak ublížit. Bylo jen otázkou času, kdy přijdou jeho druzi. Vrátil se k nim.

Bunny se znovu marně snažil spojit se Swamp City. Ze svého stanoviště sice viděli město, věděli však, že po setmění odtamtud neuvidí žádné světlo.

Nebylo těžké si představit, že pachová síť rozprostřená Neezy znamenala potvrzení nejhorších- Josephových obav. Cizinci dobyli a obsadili hlavní město Lafayette.

Nikdo, ani robot netušil, jak to tam asi nyní vypadá. Přežil vůbec někdo útok? Možná zajatci a ti, kterým se podařilo uprchnout.

Stejně jako předtím nevěděli, proč sem záhadné bytosti přiletěly a zničily idylický, pokojný život na této planetě. Té noci ani nezamhouřili oka.

Když nadešlo jitro 9. ledna 1289 NGL, vydali se oba přátelé s robotem a zajatcem mlčky na cestu, aby urazili těch posledních několik tisíc kroků ze svého dlouhého pochodu.

A bylo jim jedno, kam je nakonec zavedou...